

35) Proč nejsem evolucionista?

(Aneb: Jak evolucionističtí vědci interpretují důkazy na podporu své víry v evoluci.)

1) Dobrý den, musím s Vámi nesouhlasit s Vaším článkem o p. Dawkinsovi. Očividně jste nepochopil hlavní myšlenky R. Dawkinse. Doporučuji přečíst jeho knihu: "Boží Blud, abyste na svém blogu neuváděl mylné informace. Např. morálce zde věnuje celou jednu kapitolu a plně s ním souhlasím, že humanismus a dobrá morálka nemusí být nutně spojena s náboženstvím. S čímž musíte (jste-li opravdu racionálně uvažující člověk) souhlasit. Např. skauti mají morální zásady a nemusí být nutně věřící. A jestli něco Dawkins naznačuje, tak že i zákony morálky nebo etiky musí být zdůvodněny rozumem a obhájeny racionálním myšlením. Od toho tu máme filosofy a proto se některé obory zaobírají morálkou a etikou na VŠ. A můžete mi prosím vypsát ony díry "v hodně děravé evoluční teorii"?

1) K problémům evoluce viz.

http://rubriky.cz/darwinova_evoluce_a_inteligentni_plan.php

<http://www.kreacionismus.cz/node/153>

Jedná se sice o články z pozice zastánců inteligentního plánu (ID), kteří věří v inteligentního Božského Stvořitele, ač nevěří tomu, co je napsáno v Bibli, nicméně z vědeckého hlediska argumentují proti víře v evoluci a poukazují na její nepřekonatelné problémy.

Osobně vidím největší problem v tomto:

- 1) Jak mohla vzniknout hmota z ničeho bez všemohoucího Stvořitele? (Pozn. RH: Mám tím na mysli, že pokud není Bůh, tak na začátku nebylo vůbec nic. Jak se tedy mohla hmota stvořit sama z ničeho?)
- 2) Jak se mohla hmota zorganizovat ve vesmír, ve kterém platí řád a zákony bez všemohoucího Organizátora a Zákonodárce?
- 3) Jak mohl vzniknout první živý organismus bez živého Stvořitele?
- 4) Jak mohl vzniknout tak složitý organismus, jakým je živý, inteligentní a morální člověk bez živého, inteligentního a morálního Boha?

K problémům morálky:

Jak může evolucionista určovat, co je a co není morální, co je a co není správné, jestliže sám sebe pokládá za produkt slepé náhody? Je-li člověk produktem slepé náhody, pak jeho život na zemi nemá žádnou trvalou hodnotu, žádný smysl a ani žádný cíl, podobně jako nemá žádnou trvalou hodnotu, smysl a cíl život opice. (Narodil se snad na zemi jenom proto, aby zde zemřel? Rodí se člověk na hřbitov?) Jakou morálku chcete aplikovat na člověka, který věří, že žije jenom jednou a po něm může přijít potopa? Kdo bude určovat tuto morálku? Jiný člověk? Jakým právem? Vždyť je stejným produktem slepé náhody, jako kdokoliv jiný. To, co jeden považuje za morální, může se jinému jevit jako nemorální.

Člověk, který nevěří v Boha a myslí si, že jej nikdo nevidí, neslyší nebo o tom neví, bude lhát, pokud se mu to hodí, bude podvádět, pokud se mu to hodí, bude krást, pokud se mu to hodí, bude nevěrný manželce/manželovi, pokud se mu to hodí, bude vraždit, pokud se mu to hodí, atd. Důvodem je to, že nevěří v Boha, a proto nemá bázeň před Bohem, nedodrжуje křesťanskou morálku, nebojí se, že jej Bůh bude jednoho dne soudit za jeho hříchy a že jej čeká trest věčného utrpení za to, že nepřijal Ježíše Krista za svého Spasitele a nejednal v souladu s Boží vůlí.

K problémům racionálního myšlení:

Jak může mít evolucionista, který je produktem slepé a iracionální náhody racionální myšlení? Jak chce evolucionista definovat racionální myšlení, které by bylo použitelné na ostatní lidi a jakým právem? Vždyť všichni jsou produkty slepé náhody. To, co jeden považuje za racionální myšlení, může být zcela opačné tomu, co považuje za racionální myšlení jiný. Bolševici, komunisté, maoisté považovali za racionální mučit a masově popravovat lidi, zavírat je do koncentráků, kde umírali nemocemi, hladu nebo zimou. Taky pro to měli racionální důvody (nesouhlasili s nimi, podřývali jejich autoritu, nechtěli se dobrovolně vzdát svého majetku, nechtěli za ně bojovat, nechtěli zradit své blízké nebo přátele, atd.) Kdo (pozn. RH: míněno z evolucionistů) má právo říct, že to bylo neracionální?

K zákonům:

Zákon je něco, co platí, neboť tak stanovil Zákonodárce, a to bez ohledu na to, jestli s tím souhlasíte, jestli tomu rozumíte, jestli si to racionálně zdůvodníte nebo jestli jej dodržujete či nikoliv. Jako příklad si vezměte fyzikální zákon gravitace. Prostě je to zákon daný svým Zákonodárcem a Vy s tím nic nenaděláte. Pokud jej nebudete dodržovat sám na sobě ponese trest za jeho porušení a může Vás to stát i život. Stejný Zákonodárce dal i duchovní zákony, např. že trestem za hřích je smrt. Pokud nebudete respektovat tento duchovní zákon, tak Vás to bude stát věčný život. Žádný filosof a ani VŠ s tím nic nenadělá.

A co Vy? Jaké jsou Vaše rozumné důvody pro víru v evoluci?

S pozdravem

Robert Hodanko

www.viravboha.cz

2) Dobrý večer, omlouvám se za pozdní odpověď, byl jsem několik dní mimo dosah internetu.

K Vaším odkazům. Bohužel musím říct, že nejsou aktuální a zamlžují určitá fakta. Například <http://rubriky.cz/darwinova-evoluce-a-inteligentni-plan.php> a Fakta o Darwinově teorii. Není pravda, že neexistuje jediný vědecký důkaz o společném předku (Stačí se „podívat do DNA, do genomu a vidíme přímo jaké geny jsou u nás vypnuty, či naopak zapnuty“)

Toto bylo dokázáno i mutacemi které prováděl Mangel. A zmiňovat fosilie a kostry (například Homo habilis, Homo erectus, Homo sapiens sapiens, Homo sapiens).

Než se tu dohadovat (a vzájemně si přeposílat odkazy), dovoluji mi osobní otázku. Mluvil jste někdy (zúčastnil jste se přednášky) od biologa na téma evoluce? Viděl jste někdy kruh genomu všech zvířat a rostlin?

K Vaším otázkám : (Pozn. RH: viz. níže)

S pozdravem,

J. V.

2) Dobrý večer,

Postrádám Vaše vysvětlení, proč nejsou odkazy aktuální a která určitá fakta a fakta o Darwinově teorii zamlžují. Nejsem vědec, rád se poučím.

Píšete, že není pravda, že neexistuje jediný vědecký důkaz o společném předku - stačí se „podívat do DNA, do genomu a vidíme přímo jaké geny jsou u nás vypnuty, či naopak zapnuty“. Prosím o vysvětlení, co to dokazuje? Dokazuje to, že bakterie, komár, veš, šváb, medúza, želva, kobra, slepice, vepř, kráva, kuň, žirafa, slon, velryba, řasa, růže, lípa, smrk, sekvoj, atd. jsou příbuzní a mají společného předka s člověkem? Vy tomu věříte a proč? Vysvětlete mi prosím, jak argument se zapnutými, či vypnutými geny prokazuje Vaši víru v evoluci. A co trilobit, archaeopteryx, triceratops, velociraptor, tyrannosaurus rex a údajně až 99 % živočišných druhů v historii planety, které vymřely? (Zdroj: SMITHSONIAN INSTITUTION – ANIMAL, THE DEFINITIVE VISUAL GUIDE TO THE WORLD'S WILDLIFE, Editors-in-Chief David Burnie & Don. E. Wilson, DK Publishing, Inc, 2001, str. 16, česká verze: “Zvíře” – encyklopedie, Knižní klub, rok vydání 2002, dále jen “ANIMAL”.) U nich všech se také stačí podívat do genomu a lze tam také něco vidět?

Gregor Mendel zkoumal v 19. století dědičnost křížením hrachu. Není mi jasné, jak kříženci hrachu, kteří jsou opět hrachem, prokazují pravdivost, že se všechny živé organismy vyvinuly z jednoho společného předka (biologická evoluce).

Znám osobně vědce z oboru mikrobiologie. V minulosti pracoval na akademii věd v Kišiněvě v Moldávii. Jmenuje se Serghy Corcimaru. Vystudoval Lomonosovu Univerzitu v Moskvě. Přednášel v ČR sérii přednášek na téma evoluce, kterých jsem se měl možnost zúčastnit. Kdysi dělil lidi na dvě skupiny, na inteligentní, kteří věří v evoluci a na méně inteligentní, kteří věří v Boha. Nyní je dělí opět na dvě skupiny, na ty, kteří věří v Boha a pak na ty, kteří ignorují důkazy, jež svědčí pro existenci Boha. Pokud byste měl zájem, mohu Vám na něj dát kontakt. Jsem přesvědčen o tom, že s Vámi rád téma evoluce prodiskutuje z hlediska mikrobiologie (rusky nebo anglicky).

Kromě toho jednou za čas si přečtu něco na téma evoluce. Právě jsem dočetl knihu “ikony EVOLUCE, ikony evoluce versus vědecké důkazy” od molekulárního biologa Jonathana Wellse, kterou vydal Návrát domů v roce 2005 (v tomto článku též jen “IE”).

Zde jsou úryvky z této knihy:

a) K metodám a objektivitě vědců věřících v darwinistickou evoluci:

“Důležitý rozdíl mezi oběma teoriemi, alespoň pro současný spor vedený o ptačí evoluci, spočívá v tom, že přisuzují Archaeopteryxovi naprosto odlišného předchůdce. Teorie “ze stromu dolů” předpokládá, že předchůdcem ptáků byli čtyřnozí plazi, kteří šplhali po stromech a skákali z nich dolů, zatímco teorie “ze země vzhůru” počítá s dvounohými plazy, kteří běhali po zemi a používali přední končetiny k chytání kořisti. Čtyřnozí plazi různých druhů, kteří mohli šplhat po stromech, se objevují ve fosilních nálezech dlouho před Archaeopteryxem. Ale dvounozí plazi, kteří běhali po zemi a měli i jiné charakteristické rysy, jež bylo možné očekávat u předchůdce Archaeopteryxe, se objevují až později. Na první pohled se může zdát, že teorie “ze stromu dolů” je přijatelnější. Ale v posledních letech se stala značně populární relativně nová metoda analyzování fosílií – založená na přesném užití Darwinovy teorie. Tato nová metoda se jmenuje “kladistika” (z řeckého slova znamenajícího “větev”) a její přívrženci došli k závěru, že předchůdci Archaeopteryxe byli dvounozí dinosauři. ... Živé organismy (pozn. RH: dle kladistiky) jsou rozříděny do skupin podle toho, jak jsou si podobné. Jak už jsme viděli v kapitole o stromu života, lidé mohou být zařazeni mezi primáty, primáty mezi savce, savci mezi obratlovce a obratlovci mezi živočichy. Této “příbuzenské hierarchie” živých věcí si už dlouho před Darwinem všiml Carl Linné, který vytvořil ve své době biologickou soustavu klasifikace. Podle

Linného odráží příbuzenská hierarchie božský plán stvoření. Podle Darwina je výsledkem rozvětveního se modelu původu od společných předků. Ačkoliv byla darwinova teorie od 30. let 20. století obecně přijímána, Linného přístup k biologické klasifikaci tím nebyl okamžitě zasažen. Ale v 80. letech 20. století většina evolučních biologů upravila biologickou klasifikaci podle darwinistické teorie. V roce 1988 napsal berkeleyský biolog Kevin de Queiroz, že evoluce je “axiom (pozn. RH: axiom - z řec. *axioma*, je tvrzení, které se předem pokládá za platné a tudíž se nedokazuje), z něhož se dedukují systematické metody a pojmy” (zdůraznění v originále). “Pokud chápeme evoluci jako axiom,” pokračoval de Queiroz, “je třeba existující systematické metody a pojmy přehodnotit v jejím světle. Jestliže přijmeme takové hledisko, mělo by to přivést darwinistickou evoluci ... k naplnění.” Když biologickou klasifikaci přehodnotíme ve světle darwinistické evoluce, všechna seskupení se stanou soustavami předchůdců a následovníků. Organismy lze seskupit dohromady pouze na základě toho, jestli měly společného předka, přičemž každá skupina zahrnuje společného předka a všechny jeho potomky. Nové hledisko, poprvé vypracované německým biologem Willim Hennigem v 50. letech 20. století, třídí živé organismy pouze na základě homologie. Jak jsme viděli v kapitole o končetinách obratlovců, moderní darwinisté definují homologii jako podobnost s ohledem na společný původ. Jakmile homologii vyložíme tímto způsobem, nemůžeme ji už použít jako důkazu společného původu, aniž bychom se pohybovali v kruhu (poz. RH: tautologie). Podle Hennigova názoru se organismy pokládají za příbuzné jednoduše tehdy, jestliže mají společný původ, a jejich charakteristických rysů se potom používá k tomu, aby se vyznačily body, kde se jejich linie rozděluje do samostatných větví (odtud název “kladistika”). V kladistice má srovnání charakteristických rysů přednost před vším ostatním. “Anatomické detaily nebo charakteristika,” píše Pat Shipmanová, “tvoří důkazy, které nakonec zcela určitě dají dohromady žádaný obraz” evolučních vztahů. Jiné faktory jsou opomíjeny. Například fyzikální problémy, vycházející z teorie “ze země vzhůru” a týkající se původu létání, nejsou důležité. Počítá se pouze s tím, že ptáci jsou anatomicky podobnější dvounohým běžajícím dinosaurům než čtyřnohým šplhajícím plazům. Pro kladistiku (člověka, který používá kladistickou metodu) je debata o létání druhotná, ne-li zcela irelevantní. I pořadí, v němž se živočichové objevili ve fosilních nálezech, se stává druhotné nebo irelevantní. Jestliže se evoluční příbuznost posuzuje pouze na základě srovnání charakteristických rysů, může být některý živočich potomkem jiného, i když se předpokládáný předek objevil až miliony let po něm. Fosilní nálezy se prostě uzpůsobí, aby vyhovovaly výsledkům kladistické analýzy. ... Pokud použijeme kladistickou metodu pro evoluci ptáků, dovede nás k závěru, že předkem Archaeopteryxe byl dvounohý dinosaur. A skutečně podobnost mezi Archaeopteryxem a dinosaurem Compsognatem jako první donutila Huxleyho, aby vystoupil s názorem, že ptáci se vyvinuli z dinosaurů. Avšak (jak už jsme viděli dříve) tento dinosaur je automaticky vyřazen ze sporu o to, kdo je prapředkem ptáků, protože žil ve stejné době jak Archaeopteryx. Je ironií, že jakmile nastoupili kladistickí a podobnost se stala jediným kritériem pro příbuznost, paleontologové zjistili, že nejpravděpodobnější kandidáti na předka Archaeopteryxe žili o desítky milionů let později než on. Avšak Compsognatha nevytlačil z pozice předka Archaeopteryxe jejich současný výskyt, nýbrž fakt, že neměl všechny rysy shodné. Podle kladistiků byli živočichy se shodnými rysy ptákům podobní dinosauři, kteří žili v křídě, tedy dlouho potom, co Archaeopteryx vyhynul. Aby se tito ptákům podobní dinosauři mohli stát předchůdci ptáků (i Archaeopteryxe), bylo tedy nutné přetvořit fosilní nálezy (obrázek 6-2). Zjevnou námitku, že živočich nemůže být starší než jeho předchůdce, smetli kladistickí ze stolu konstatováním, že původní formy toho předchůdce se určitě nacházely na zemi ještě před objevením nástupce, ale že se jejich fosilní těla nikde nenašla. Jinými slovy, obhájci kladistiky se ohánějí neúplností geologických nálezů – což je stejný důvod, který uváděl Darwin, když měl problémy s absencí přechodných forem. Důsledkem však je, že se o mezerách ve fosilních nálezech mluví víc než kdykoli předtím. Neboť podle kladistiků zůstávají nesmírně dlouhá časová období bez jakýchkoliv fosilních důkazů, které by podpořily jejich představu fylogeneze (pozn. RH: z řec. *fylogé*, kmen a *genesis*, zrození, původ). Kritici kladistické metody argumentují tím, že charakteristické rysy, na nichž kladistickí zakládají svou analýzu, se mohly vyvinout nezávisle na sobě a

nemusejí nutně ukazovat na společný původ. Kritici často poukazují na to, že ačkoliv jsou fosilní nálezy nekompletní, nejsou zase tak neúplné, jak tvrdí kladistické analýzy. Kladisticy s tím nesouhlasí a důsledkem je zuřivá kontroverze. Paleontolog Amerického přírodopisného muzea a zastánce kladistiky Luis Chiappe si nedělá starosti s vyjádřením, že ptáci pocházejí z dinosaurů, kteří, jak se zdá, žili mnohem později. “Pro nás není čas nijak zvlášť důležitý,” citoval Chiappeho v roce 1997 časopis BioScience. “Myslíme si, že fosilní nálezy nejsou kompletní.” Ale kritik kladistiky John Ruben, paleobiolog Oregonské státní univerzity, argumentuje tím, že neúplnost fosilních nálezů opravňuje skeptický pohled, nikoliv však kladistické spekulace. “Měli bychom slyšet odpověď 'nevíme',“ byl citován Ruben. “Jinak je většina jejich řečí jenom plané tlachání.” Ať už je podstata kladistické analýzy jakákoli, má důležité důsledky pro Archaeopteryx. Odstraňuje “Prvního ptáka” z jeho piedestalu chybějícího článku a dělá z něj prostě jen dalšího opeřeného dinosaura. ... Kladistické rozvrstvení na skupiny obsahuje společného předchůdce a všechny jeho potomky, takže pokud ptáci pocházejí z dinosaurů, potom ptáci jsou dinosauři. Kladisticy Lowell Dingus a Timothy Rowe říkají svým studentům, že ptáci jsou “členskou legitimací” ke vstupu k dinosaurům. Ačkoli většina lidí si pod “dinosaurum” představuje cosi “zastaralého”. Dingus a Rowe tvrdí, že velké rozšíření ptáků v současném světě dělá z dinosaurů “jeden z nejúspěšnějších kousků Matky přírody”. Tvzení, že ptáci jsou dinosauři, většinu lidí, včetně mnoha biologů, zarazí jako cosi velice podivného. Ačkoliv kladisticy při tom vycházejí ze své teorie, potírají tím rovněž zdravý rozum. Ptáci a dinosauři si mohou být v určitých ohledech podobní, ale zároveň jsou také hodně odlišní. Jestliže ptáci jsou dinosauři, potom podle stejného zdůvodnění jsou lidé ryby. Jak jsme viděli v kapitole o Haeckelových embryích, tento druh “logiky” vzbuzuje u lidí představy, kdy vidí u lidských embryí “žaberní otvory”, ačkoli tam nic takového není. Pokud mají kladisticy pravdu, jsou ptáci pouze opeření dinosauři. Podle Henryho Geeha, hlavního přispěvatele časopisu Science, je jedním z důsledků tohoto tvrzení svržení Archaeopteryx z trůnu. “Jednou před nepříliš dávnými časy tu stál jediný Archaeopteryx jako nejstarší fosilní pták. Jeho jedinečnost z něj udělala ikonu evoluce a přenesla na něj status předchůdce všech ptáků,” napsal Gee v roce 1999. Ale existence dalších praptáků (ačkoli jejich fosilní nálezy jsou pozdějšího data) “ukazuje, že Archaeopteryx je prostě jenom jeden z dinosaurů majících peří”. Pokud však Archaeopteryx není tím chybějícím článkem, kdo jím tedy je? Je ironií, že kladistická revoluce znovu vzkřísila pátrání po přechodných formách živočichů, které měl Archaeopteryx kdysi ukončit. Nyní oznamuje každých několik měsíců nějaký paleontolog objev jiného “chybějícího článku”, jako by se První pták vůbec nenašel. Archaeopteryx, vrabec v hrsti, byl zapuzen kvůli holubu na střeše. Nedávným důsledkem tohoto sporu byl snad nejtrapnější podvod s fosiliemi v piltdownském případě. ... V roce 1912 oznámili amatérský geolog Charles Dawson a Britské muzeum objev chybějícího článku mezi opy a lidmi nedaleko anglického Piltdownu. Exemplář ležel v Britském muzeu, dokud nebyl v roce 1953 prohlášen za padělek. Někdo zkombinoval starou lidskou lebku s dolní čelistí současného orangutana a pozměnil ji, aby to vypadalo jako lebka jediné bytosti. “Piltdownský člověk” (k němuž se ještě vrátíme v 11. kapitole) zůstává nejznámějším podvodem s fosiliemi v historii přírodních věd. V roce 1999 oznámili amatérský hledač dinosaurů Stephen Czerkas a Národní zeměpisná společnost, že fosilie prodaná za 80 000 dolarů na Arizonské burze nerostů je “chybějícím článkem mezi pozemními dinosaury a ptáky, kteří mohli skutečně létat”. Fosilie, která byla zjevně propašována z Číny, měla přední končetiny primitivního ptáka a ocas dinosaura. Czerkas ho pojmenoval Archaeoraptor. Časopis National Geographic představil Archaeoraptora v roce 1999 v článku nazvaném “Peří pro Tyrannosaura Rexe?” Autor článku Christopher Sloan tvrdil, že nyní můžeme skutečně stanovit, že ptáci jsou dinosauři, “stejně tak důvěryhodně, jako říkáme, že lidé jsou savci,” a že opeření dinosauři byli předchůdci prvního ptáka. V článku se objevuje kresba čerstvě narozeného Tyrannosaura Rexe s peřím – odtud název článku. Obsahuje také obrázek fosilního Archaeoraptora s vysvětlením, že kombinace “pracovitějších a primitivnějších rysů je přesně to, co by vědci mohli očekávat, že najdou u dinosaurů pokoušejících se létat.” Ukázalo se, že Archaeoraptor má přesně ty znaky, které vědci očekávali, že bude mít, protože chytrý padělatel ho záměrně tak

vyrobil, neboť věděl, že na mezinárodním trhu s fosiliemi vynese velké peníze. Padělek v něm objevil čínský paleontolog Xu Xing, který dokázal, že exemplář se skládá z dinosauřího ocasu, připojeného k tělu primitivního ptáka. Storrs Olson, kurátor oddělení ptáků ve Smithsonianském institutu ve Washingtonu, poslal Peteru Ravenovi, sekretáři společnosti National Geographic, ostrý dopis. Olson obvinil společnost, že se spojuje se “skupinou dychtivých vědců”, kteří se stali “zřetelnými a podjatými propagátory víry”, že se ptáci vyvinuli z dinosaurů. “Pravda a pečlivé vědecké zvažování důkazů patřily mezi první oběti jejich programu,” napsal Olson, “který se rychle stává jedním z největších vědeckých podvodů naší éry.” ... Mezitím šéfredaktor časopisu (pozn. RH: National Geographic) protestoval u redakce Nature, že “případné informace týkající se integrity popsaného exempláře” prosákli z National Geographic (pozn. RH: asi by zde mělo být správně z Nature) a od vědců, jimž časopis zaplatil, aby fosilii prostudovali. Časopisy si začali vyměňovat různá obvinění a protiobvinění. Někteří lidé, kteří byli do skandálu zapojeni, obviňovali mezinárodní trh s pašovanými fosiliemi, zatímco druzí sváděli vinu na bulvární novinářství. Zdá se však, že pravým viníkem je kladistická touha prokázat svou teorii. Stejně jako potřeba získat chybějící článek mezi opy a člověkem vedla až k piltdownskému člověku, tak potřeba chybějícího článku mezi dinosaury a ptáky vydláždila cestu pro “piltdownského ptáka”. Zcela ztracený ve všeobecném povyku zůstal fakt, že i kdyby byl Archaeoraptor pravý, byl by o desítky miliónů let mladší než Archaeopteryx, a tak by stejně nemohl zaplnit mezeru, která se otevírá ve fosilních nálezech díky kladistické metodologii. V dubnu 2000 se Czerkas a prominentní kladistci – společně s některými jejich kritiky – sešli ve Fort Lauderdale na Floridě na sympóziu O dinosauři a ptačí evoluci. Zúčastnil jsem se ho také, abych si poslechl diskusi. Ačkoliv se někteří vědci báli, že trapný případ s Archaeoraptorem bude hlavním bodem konference, byl tento podvod všeobecně ignorován. Místo toho kladistci předložili novou hvězdu fosilních nálezů, o níž tvrdili, že je to největší chybějící článek všech dob. ... Nový objev, který nahradil zfalšovaného Archaeoraptora, byl Bambiraptor, jehož původně našla v roce 1993 jedna montanská rodina a v roce 1995 jej předala profesionálním paleontologům. Tělo živočicha bylo velké asi jako slepice, ale dlouhý ocas prodlužoval jeho délku přibližně na devadesát centimetrů. Svými ostrými zuby a drápy připomínal malého Velociraptora – nemilosrdného predátora, jenž se stal všeobecně známým ze závěrečných scén filmu “Jurský park”. Originální kostra Bambiraptora – restaurována do přirozené pozice a chráněná silným plexisklem – byla hrdě vystavena na konferenci (obrázek 6-3). Tato fosilie byla nalezena v horninách svrchní křídly, což znamená, že by měla být přibližně o 75 miliónů let mladší než Archaeopteryx. Ale kladistická analýza ukázala, že má mnohé kosterní znaky, které ho předurčují za předchůdce Archaeopteryxe. Paleontologové, kteří ho zkoumali, ve skutečnosti prohlásili, že “je to nejvíce ptáku podobný dinosaur, který byl kdy objeven” a že se jedná o “pozoruhodný chybějící článek mezi ptáky a dinosaury”. Brian Cooley, který se specializuje na rekonstrukci dinosaurů z fosilních koster, vyrobil pro výstavku na konferenci také Bambiraptora. Vysvětlil účastníkům, že si vzal za cíl udělat Bambiraptora co nejvíce podobného ptáku podle jeho předpokládané pozice nalézající se mezi dinosaury a ptáky. Při rekonstrukci svalů postupoval podle ptačí anatomie a oči mu umístil podle ptačí orientace, přičemž použil stejné umělé oči, jaké vycpavači dávají vycpaným orlům. Hádal, že Bambiraptor musel být pokryt “zmačkaným” perím, a proto je svému exempláři také přidělal (obrázek 6-4). Každý účastník konference dostal kopii článku, obsahující oficiální vědecký popis Bambiraptora, který vyšel tři týdny předtím. Předpokládá se, že první publikovaná zpráva o nově objeveném fosilním druhu splňuje nejpřísnější vědecké normy a popisuje “typový” exemplář s přehnanou pozorností na přesnost. Oficiální popis Bambiraptora obsahuje několik kreseb znovu složeného živočicha, dvě z nich ukazují projekce na tělo s jakýmsi chlupy a na peří na předních končetinách. Ale nic ani zdaleka se podobající peří se u fosilie nenašlo. Tyto projekce s pokrývkou těla a perím jsou jenom představy autora. Protože kladistická teorie říká, že by tak měl vypadat, byly přiloženy k vědeckému popisu fosilie. Jediným ukazatelem v celém popisu, že tyto projekce s chlupy a s perím nejsou opravdové, je jeden malý podtitulek, který říká: “Rekonstrukce, která ukazuje možné struktury povrchu těla.” Byl jsem překvapen. Obvykle by člověk mohl očekávat něco více srozumitelného jako např. “Projekce s

chlupy a peřím, které nebylo u fosílie nalezeno, sem byly dodány na základě teoretických spekulací.” Za těchto okolností se zdá, že článek je spíš míněn k zatemnění pravdy než k tomu, aby ji přinášel. Na zmíněném floridském sympóziu bylo několik otevřených kritiků dinosauro-ptačí teorie. Jedním z nich byl ornitolog Severokarolínské univerzity Alan Feduccia, který předpověděl, že dinosauro-ptačí teorie se změní v největší zmatek paleontologie 20. století. Dalším byl Larry Martin, který řekl, že kdyby musel obhajovat dinosauro-ptačí teorii, “cítil by se trapně, kdykoli by musel vstát a mluvit o ní.” A Storrs Olson načechral některá dino-peříčka tím, že rozdával placky s nápisem “Ptáci nejsou dinosaurů”. Ale dinosauro-ptačí nadšenci na sympóziu převažovali nad kritiky a nedali se zastrašit tím, že byl Bambiraptor oblečen do imaginárního peří. Protože já sám nejsem kladistik, připadalo mi to poněkud směšné. Jako molekulární biolog jsem však našel ještě něco směšnějšího. ... Druhého dne sympózia vystoupil William Garstka a řekl, že s týmem molekulárních biologů z Alabamy vyextrahovali DNA z fosilních kostí 65 miliónů let starého dinosaura. Ačkoli se podle jiných studií předpokládá, že DNA starší než jeden milión let nemůže přinést žádnou užitečnou informaci o svých řetězcích, Garstka a jeho kolegové tuto DNA zvětšili a sestavili její řetězce, porovnali ji se známými DNA ostatních živočichů a zjistili, že je nejpodobnější DNA ptáků. Z toho učinili závěr, že našli “první přímý genetický důkaz, který naznačuje, že ptáci představují nejbližší žijící příbuzné dinosaurů.” Jejich závěry uvedla příští týden Constance Holdenová v časopisu Science. Avšak podrobnosti tohoto objevu toho hodně odhalují. Zaprvé, dinosaurus, z něhož Garstka a jeho kolegové údajně získali DNA, je Triceratops. Podle paleontologů existují dvě hlavní větve dinosaurů rodokmenu. Jedna větev obsahuje třírohé nosorožce – jako Triceratops, jehož mohly milióny lidí vidět v muzejních expozicích i ve filmu. Ale ptáci se měli vyvinout z druhé větve dinosaurů. Takže podle evolučních biologů Triceratops a moderní ptáci nejsou blízce příbuzní, protože jejich předchůdci už jdou vlastními oddělenými cestami téměř 250 miliónů let. Ještě víc však odkrývá fakt, že DNA, kterou Garstka s kolegy objevil u Triceratopse, je stoprocentně shodná s DNA současných krocanů. Nikoliv na 99 %, ani na 99,9 %, ale na 100 %. Dokonce ani DNA získaná od jiných současných ptáků není stoprocentně shodná s DNA krocanů (nejbližší shodné číslo s jiným druhem ptáků v jejich studii bylo 94,5 %). Jinými slovy, DNA, o níž se předpokládalo, že byla vzata z kostí Triceratopse, nebyla pouze podobná DNA krocana – ale byla to skutečně DNA krocana. Garstka řekl, že s kolegy uvažovali o tom, jestli někdo u exponátu nejedl krocaní sendvič, ale nebyli schopni to potvrdit. Když Garstka prezentoval své zjištění, myslel jsem si nejdřív, že se jedná o aprílový žert – ale bylo už 8. dubna. Potom jsem se rozhlédl kolem sebe, jestli se někdo směje – nikdo se však nesmál, alespoň ne otevřeně.” (zdroj: IE, str. 101-112) ... “Garstka spravedlivě připustil, že na výsledky hledí skepticky – nejen kvůli možnému krocanímu sendviči, ale také proto, že si nikdo nemyslí, že ptáci pocházejí z Triceratopsů. Samozřejmě že se stávají různé věci, ale “extrakce” krocaního DNA z Triceratopse má všechny známky podvrhu – možná že podvrhu nalíčeného na Garstku a jeho kolegy někým jiným. Tento incident mě přesvědčil, že někteří lidé jsou tak dychtiví uvěřit, že se ptáci vyvinuli z dinosaurů, že jsou ochotni přijmout téměř jakýkoli důkaz, který by se objevil na podporu jejich názoru bez ohledu na to, jak by byl přitažený za vlasy. Druhou stranou mince je samozřejmě neochota vyslechnout názor kritiků a jejich pohled na věc. A tuto druhou stranu mince výborně představoval mluvčí, který vystupoval před Garstkou.” (zdroj: IE, str. 113)

b) K mutacím:

“Nyní víme, že některé mutace DNA jsou “neutrální” - nemají vůbec žádný účinek. Převážná většina mutací je však škodlivá. V boji o existenci by se dalo očekávat, že přírodní výběr bude neutrální mutace ignorovat a ty škodlivé eliminovat. Pouze ty vzácné mutace, které přinášejí organismu užitek, by mohly být přírodním výběrem preferovány a tak přinášet základní materiál pro evoluci. Některé mutace, které ovlivňují biochemické pochody, tomuto popisu vyhovují.” (zdroj: IE, str. 150) (Pozn. RH: Autor dále rozvádí, že se jedná o příznivé biochemické mutace, např. rezistence bakterií na antibiotika nebo odolnost vůči insekticidům a tyto mutace nijak neovlivňují tvar ani stavbu organismu,

přičemž evoluce potřebuje nějaké užitečné mutace, které by ovlivnily morfologii.) ... “Neodarwinisté to samozřejmě vědí, a aby přinesli důkazy morfologických mutací, stále víc jich používá obrázky mutantních much octomilek (pozn. RH: angl. a lat. *Drosophila*), které mají o jeden pár křídel navíc.” (zdroj: IE, str. 151) ... “Podle učebnice Biologie Petera Ravena a George Johnsona z r. 1999 “veškerá evoluce začíná změnami v genetických informacích...Genetická změna pomocí mutace a rekombinace [nové seskupení existujících genů] přináší základní materiál pro evoluci.” Na stejné stránce v této učebnici najdete i fotografii čtyřkřídle mouchy octomilky, která je popsána jako “mutant, protože má změněný Ultrabitorax, gen regulující kritické stádium vývoje; obsahuje dva toraxové články, a tudíž i dva páry křídel”. Tato učebnice explicitně netvrdí, že čtyřkřídle mouchy octomilky nám demonstrují probíhající evoluční proces, ale používá tyto mouchy v diskusi o evoluci v ukázce toho, že genetické mutace jsou původci nových variant druhu. Učebnice však studenty neinformuje, že pro jednu mouchu, která má mít druhý pár normálně vypadajících křídel, musejí být uměle zkombinováni tři zvláštní mutanti. Taková kombinace je v přírodě vysoce nepravděpodobná. Ale ještě vážnějším nedostatkem je, že učebnice opomněla poukázat na to, že tento druhý pár křídel není funkční. Biologové už od 50. let 20. století vědí, že tato zvláštní křídla u bitoraxových mutantů postrádají létací svaly. A tak je tento nešťastný hmyz znevýhodněn a jeho postižení vzrůstá s velikostí mutantních výrůstků. V aerodynamickém názvosloví je trojnásobně mutantní čtyřkřídla moucha octomilka jako letadlo s nadbytečným párem dlouhých křídel visících volně z trupu. Možná by se dokázalo vznést ze země, ale jeho schopnost létat by byla vážně omezena. Právě proto mají čtyřkřídli samečkové problémy se sháněním družky, a kdyby jejich dědičná linie nebyla pečlivě udržována v laboratoři, tyto mutanti by rychle vymřeli. Proto nejsou čtyřkřídle mouchy octomilky základním materiálem pro evoluci. To uznávají dokonce i neodarwinisté. Ernst Mayr v roce 1963 napsal, že největší mutace jako bitorax “jsou tak zřetelné zrůdy, že tato monstra lze označit pouze jako 'beznadějné případy'. Tyto mouchy jsou tak zjevně poškozené, že by neměly sebemenší šanci uniknout eliminaci” přírodním výběrem. Kromě toho najít vyhovujícího partnera pro tato “beznadějná monstra” by podle Mayra byl nezvládnutelný problém. Po vznesení těchto námitek, které tyto zrůdy už nastálo vyřazují z pořadí evoluční důležitosti, je současná popularita čtyřkřídlych much octomilek zářející.” (zdroj: IE, str. 154 – 155) ...“Celý zmatek se ještě zvyšuje tím, že popisy těchto změn v učebnici většinou zanechávají ve čtenáři dojem, že druhý pár křídel představuje pro stavbu těla určitý zisk. Přitom však čtyřkřídle octomilky ve skutečnosti ztratily struktury, které potřebují k létání.” (zdroj: IE, str. 155) ... “Jako důkaz pro evoluci neznamena čtyřkřídla moucha octomilka nic víc než dvouhlavé tele v podřadném cirkusu. Proč potom mají autoři v takové oblibě znázorňovat čtyřkřídrou mouchu octomilku v učebnicích a vykládat o ní na veřejných přednáškách obhajujících Darwinovou teorii? Nemá to zakrývat nějaký hlubší problém v oblasti důkazů potvrzujících teorii neodarwinismu?” (zdroj: IE, str. 156) ... “Jestliže pisatelé učebnic nemají žádné přesvědčivé důkazy příznivých morfologických mutací, není to proto, že by po nich biologové nepátrali. Přibližně v době, kdy Lewis zkoumal Ultrabitorax, němečtí genetické Christiane Nüsslein-Volhardová a Eric Wieschaus použili techniku zvanou “saturační mutagenese” k tomu, aby vyzkoumali všechny možné mutace týkající se mouchy octomilky. Objevili desítky mutací, které ovlivňují její vývoj v různých fázích a produkují množství malformací. Jejich herkulovské snažení jim přineslo Nobelovu cenu (o níž se podělili s Lewisem), ale nesetkali se s ani s jedinou příznivou mutací, která by mouchám na svobodě prospěla. Saturační mutagenese použili vědci také při studii jednoho malého červa, kterého mnozí vývojoví biologové zkoumali, a nyní se jí používá při zkoumání akvariijní zebřičky. Přesto však ani u těchto živočichů nebyly dosud vysledovány žádné morfologické mutace, které by pro ně v přírodě byly prospěšné. Protože je tak těžké najít přímý důkaz, neodarwinisté obvykle vyjmenovávají nepřímé důkazy. Genetické rozdíly mezi dvěma organismy mají dokázat, že se morfologicky odlišují kvůli změnám v genech. Ale bez přímého důkazu mohou neodarwinisté pouze předpokládat, že příčinou morfologických odlišností jsou genetické rozdíly. Jak jsme viděli v kapitole o homologii, existuje mnoho případů, kdy se podobnosti i odlišnosti v genech neshodují s podobnostmi a odlišnostmi v morfologii. Proto můžeme považovat za sporné neodarwinistické tvrzení, že genetické

mutace tvoří stavební materiál pro makroevoluci. Ale lidé, kteří se chystají toto tvrzení zkoumat, se pravděpodobně setkají se značným odporem obránců neodarwinismu. Pokud však se svými dotazy nepřestanou, zjistí, že nejsou sami a že tento problém je rozsáhlejší, než si představovali. Podle mnoha biologů v minulosti a mnoha neamerických biologů v současnosti nejsou geny tak důležité, jak o nich neodarwinisté tvrdí.” (zdroj: IE, str. 157 – 158) ... “Stejně jako mušky octomilky i lidé začínají svůj život jako jediná oplozená buňka. Při dělení (rýhování) vaječné buňky je předán celý soubor genů do každé nově vzniklé buňky. Nakonec je vytvořeno z oplodněného vajíčka několik set typů buněk: buňka kůže se liší od buňky svalů, ta je odlišná od nervové buňky atd. Avšak všechny tyto typy buněk (pouze s několika výjimkami) obsahují stejné geny jako oplodněné vajíčko. Přítomnost identických genů v buňkách, které jsou vzájemně radikálně odlišné, je známa jako “genomická ekvivalence”. Pro neodarwinistu je genomická ekvivalence paradoxem: jestliže geny řídí vývoj a jestliže jsou ve všech buňkách stejné, proč jsou potom buňky odlišné? Podle standardního výkladu se buňky od sebe liší, protože se geny odlišně zapínají či vypínají. Buňky v jedné části embrya zapínají jedny geny, zatímco buňky v další části jiné geny. Tak se to samozřejmě děje, jak jsme viděli na případu Ultrabitoraxu. Tím se však onen paradox neřeší, protože to znamená, že geny jsou zapínány či vypínány faktory působícími mimo ně. Jinými slovy, řízení spočívá na něčem, co jde mimo gen – na něčem “epigenetickém”. Z toho nevyplývá, že tu fungují nějaké mystické síly, ale pouze to, že geny jsou regulovány buněčnými faktory, které se nacházejí mimo DNA.” (zdroj: IE, str. 158) ... “Neodarwinistická genetika však nikdy nevysvětlila paradox genomické ekvivalence. Ve skutečnosti se tento paradox ještě prohloubil objevením toho, že vývojové geny jako Ultrabitorax jsou si u mnoha zvířat podobné – včetně much a lidí. Jestliže jsou naše vývojové geny podobné genům jiných živočichů, proč se nám potom nerodí mouchy octomilky místo lidských nemluvňat? Američtí biologové zaměření na zkoumání genů tento paradox genomové ekvivalence zcela přehlíželi; spíš se jim zabývají evropští vědci. V březnu 1999 jsem ve švýcarské Bazileji navštívil konferenci “Geny a vývoj”. Účastnilo se jí asi padesát evropských biologů a filozofů vědy a všichni se stavěli kriticky k neodarwinistické doktríně, že vývoj embrya řídí geny. Jedna z účastnic začala svůj příspěvek vtípem o povinném vyznání víry v darwinismus, které se očekává od řečníků na vědeckých konferencích. Poté pokračovala ve výkladu o tom, že řetězce DNA dokonce ani ve zvláštních případech neurčují pořadí aminokyselin v proteinech, tím méně ještě složitější rysy buněk či embryí. Při následující diskusi jeden účastník poukázal na to, že už to většina biologů ví. Přednášející se zeptala: “Tak proč to potom neřeknou veřejně?” Účastník odpověděl, že “by to snížilo jejich možnost získat finance”. Později u oběda mi tato přednášející pověděla o tom, co se jí přihodilo o pár měsíců dříve na jedné konferenci v Německu. Pronesla tam několik kritických poznámek o neodarwinistické evoluci, načež ji jeden prominentní americký biolog a autor učebnic odvedl stranou a řekl jí, že by měla být natolik moudrá, aby otevřeně nekritizovala neodarwinismus, když bude mluvit k americkému publiku, protože by ji mohli odepsat jako kreacionistku – i když ona jí ve skutečnosti není. Když mi to vyprávěla, smála se. Bylo vidět, že ji to spíše pobavilo než zastránilo. I mě to pobavilo – ale také rozesmutnilo. Zdá se, že vědci v Německu stejně jako v komunistické Číně mají při kritice darwinismu větší svobodu než vědci v Americe. Stále slyšíme, že vědci vítají kritické myšlení a že Amerika si chrání svobodu slova – ovšem pouze pokud se nejedná o darwinistickou evoluci.” (zdroj: IE, str. 159 – 160)

c) K fosiliím a kostrám:

“Ačkoliv “člověk neandertálský” byl objeven už v roce 1856, vědci ho tehdy nepovažovali za předchůdce lidské rasy. Podle jedné rozšířené teorie se jeho kosti odlišovali od lidských proto, že byly deformovány nemocí. V každém případě Darwin a jeho přímí následovníci museli hájit svou teorii bez jakéhokoliv fosilního důkazu lidské evoluce. Protože fosilní důkazy neexistovaly, posloužila jako náhrada podobnost mezi lidmi a žijícími lidoopy. Thomas Henry Huxley ve své knize Evidence as to Man's Place in Nature (Důkazy o místě člověka v přírodě), vydané v roce 1863, porovnával kostry lidoopů s lidskou kostrou, aby ukázal jejich postupnou gradaci (obrázek 11-2). “Ale kdyby nebyl

člověk oddělen žádnou větší strukturální bariérou od zvířat, než jak jsou oni od sebe navzájem,” napsal Huxley, “potom by neexistoval žádný rozumový podklad pro pochybnosti, že člověk mohl vzniknout ... postupnými modifikacemi z lidoopa [nebo] rozvětvením ze stejného primitivního základu jako tito lidoopové.” A posléze Huxley uzavřel: “Člověk je vnitřní podstatou i vnější stavbou jedním z těchto zvířat.” Udivující podobnost mezi Huxleyovým obrázkem a nejvyšší ikonou evoluce je nezpochybnitelná. Přesto Huxley ani Darwin nevěřili, že žijící lidoopové jsou našimi předky. Huxleyho ilustrace nám ukazuje, že od samého začátku je tato řada od opů k člověku pouhým potvrzením materialistické filozofie. Byla nakreslena dřív, než se objevil jakýkoliv fosilní důkaz o vztazích mezi předky a potomky, a proto musel Huxley vzít za vděk jakýmkoliv důkazem, který byl po ruce – v tomto případě podobností vůči žijícím lidoopům. Fosílie objevené později byly jednoduše zařazeny do tohoto předem vypracovaného rámce. Neandertálec mezi nimi původně nebyl. Huxley o neandertálci věděl, ale jako většina jeho současníků ho pokládal za pravého člověka, nikoliv za předchůdce člověka. O několik desetiletí později, poté co bylo učiněno víc fosilních nálezů, prohlásil francouzský paleontolog Marcellin Boule, že neandertálec není člověk, ba dokonce že ani není předchůdcem člověka. Místo toho jej považoval za vyhynulou boční větev evolučního stromu. Podle Bouleho měli neandertálci sehnutou postavu, někde na půl cesty mezi lidoopy a lidmi – obrázky “jeskynního člověka” se staly nesmrtelné díky mnoha kresleným seriálům. Nyní jsou paleoantropologové přesvědčeni, že Boule neměl pravdu a že neandertálci chodili vzpřímeně jako my. Avšak toto zjištění přišlo později. Na počátku dvacátého století většina lidí přijala Bouleho interpretaci za svou a vyloučila neandertálce z evoluční linie vedoucí k současnému člověku. Bez neandertálce však neexistovaly žádné fosilní důkazy původu člověka. Kde byli předchůdci lidí, jak je vyžadovala Darwinova teorie? Holandský anatom Eugene Dubois našel v posledním desetiletí 19. století na Jávě nějaké fosilní kosti, ale o jeho tvrzení, že “jávský člověk” byl mezistupněm mezi lidoopy a lidmi, se vedla rozsáhlá polemika. Až v roce 1912 oznámil amatérský paleontolog Charles Dawson, že ve štěrkovém dolu v anglickém Piltdownu našel to, co všichni hledali. ... Dawson našel kousky lidské lebky a část spodní čelisti se dvěma zuby vypadající jako od lidoopa. Odnesl je k Arthuru Smithu Woodwardovi do Britského muzea, který z nich rekonstruoval celou lebku a v prosinci 1912 oznámil tento nález Londýnské geologické společnosti. Ačkoliv někteří paleontologové byli skeptičtí, zdálo se, že následující nálezy na tomtéž místě dosvědčují Woodwardův závěr, že “Dawsonův člověk z úsvitu dějin” je chybějícím článkem potřebným k potvrzení evoluční teorie. Tato teorie, jak ji lidé chápali v roce 1912, předpovídala, že předchůdce člověka by měl mít velký mozek a opičí čelist. Piltdownský exemplář tak přesně zapadal do této předpovědi, že nikdo pečlivě nezkoumal, zda lebka a čelist patří témuž jedinci. Woodwardova rekonstrukce byla nejprve kritizována, ale potom široce přijata a po několik desetiletí byly všechny nově nalezené fosílie interpretovány ve světle “piltdownského člověka”. Teprve když bylo nalezeno několik fosílií, které nezapadaly do existující teorie, začaly se hypotézy o původu člověka pomalu měnit. Poté, když už ztratil většinu ze svého statutu evolučního idolu, byl piltdownský člověk prohlášen za podvrh. V roce 1953 prokázali Joseph Weiner, Kenneth Oakley a Wilfrid Le Gros Clark, že piltdownská lebka, třebaže je možná tisíce let stará, patří Homo sapiens, zatímco fragment čelisti je pozdějšího data a patří současnému orangutanovi. Čelist byla chemicky opracována, aby vypadala jako fosílie, a zuby byly úmyslně opilovány, aby vypadaly jako lidské. Weiner se svými kolegy z toho učinil závěr, že piltdownský člověk byl podvod.” (zdroj: IE, str. 176 – 179) ... “Fakta, která v roce 1953 poukázala na podvod, tu byla po celou dobu. Paleoantropolog Roger Lewin později napsal: “Je skutečně s podivem, že celý tento podvod byl tak nadšeně přijat, když bylo u piltdownských pozůstatků tolik anatomických neshod, které jsou samozřejmě z dnešního výhodného postavení zřetelně vidět. Tak je piltdownský případ ve skutečnosti zajímavý tím, jak ti, kteří věřili, že jde o pravou fosílii, v ní viděli to, co vidět chtěli.” Podle historičky biologie Jane Maienscheinové nám piltdownský podvrh ukazuje, “jak snadno mohou být dychtiví badatelé zmanipulováni k víře, že skutečně našli to, co hledali.” Od roku 1912 byly nalezeny mnohé další fosílie hominidů a na rozdíl od Piltdownu se zdají být pravé. Některé mají rysy vzdáleně připomínající

lidoopy, zatímco jiné jsou bližší člověku. Ale dokonce i o pravé fosílie, které svědčí o původu člověka, se vedlo tolik typických sporů, že je v roce 1970 antropolog John Nappier pojmenoval “kostmi sváru”. Zdá se, že každý nový objev tento svár zostřuje, místo aby jej vyřešil. V roce 1982 oznámili američtí paleontologové Niles Eldredge a Ian Tattersal, že je “mýtem, že tu je objevenována evoluční historie živočichů. Kdyby to byla pravda,” napsali, “člověk by mohl důvěřivě očekávat, že čím víc fosilních nálezů hominidů se najde, tím jasnější bude příběh lidské evoluce. Ale pokud se o tom zatím dá vůbec něco říct, děje se naprostý opak”. Jsou pro to přinejmenším dva důvody. Jeden spočívá v tom, že fosilní důkazy zanechávají příliš mnoho místa pro různé interpretace. A další důvod je ten, že subjektivita, která připravila cestu piltdownskému případu, pokračuje a neustále narušuje výzkum původu člověka.

... Fosilní důkazy lze interpretovat různě, protože jednotlivé exempláře mohou být rekonstruovány mnoha rozličnými způsoby a protože fosilní nálezy nemohou prokázat vztahy předek – potomek.” (zdroj: IE, str. 179 – 180) ... “Další důvod, proč fosílie nevyřešily problém původu člověka, spočívá v obtížnosti, či nemožnosti určit vztahy předek – potomek z fosilních nálezů. V roce 1981 Constance Holdenová napsala: “Primární vědecký důkaz tvoří politováníhodně malá hromádka kostí, z nichž by se měla vybudovat celá evoluční historie člověka. Jeden antropolog srovnal tento úkol se snahou rekonstruovat osnovu Vojny a míru z třinácti náhodně vybraných stránek.” Henry Gee, hlavní přispěvatel časopisu Nature, je ještě pesimističtější. “Žádné fosílie nebyly pohřbeny se svým rodným listem,” napsal v roce 1999, “a časové intervaly oddělující jednotlivé fosilní nálezy jsou tak dlouhé, že nemůžeme říct nic definitivního o jejich možném spojení z hlediska předka a potomka.” Je samo o sobě dost obtížné, ačkoliv máme soustavu písemných zpráv, vystopovat příbuzenskou linii určitého člověka několik stovek let nazpět. Když máme pouze fragmentární fosilní nálezy a když se to týká bádání v období před milióny let – jak to Gee nazývá “v hloubi času” - je takový úkol skutečně nesplnitelný. Gee se dívá na každou fosílii jako na “izolovaný bod bez jakéhokoliv známého spojení s jakoukoliv jinou fosílií, přičemž všechny plují v ohromném moři neprobádaných časových úseků”. Poukazuje například na to, že všechny důkazy evoluce člověka “z doby před 10 až 15 milióny let – tj. několik tisíc generací žijících lidí – se vejdu do nevelké krabice”. Takže konvenční obraz evoluce člověka jako linie předků a potomků je “naprostý a nepodložený lidský výmysl, přizpůsobený tak, aby vyhovoval lidským představám”. Pokud to vyjádříme ještě víc bez obalu, můžeme podle Geeho učinit následující závěr: “Jestliže vezmeme pořadí fosilních nálezů a budeme tvrdit, že představují rodokmen lidského rodu, nepůjde o vědeckou hypotézu, kterou bychom mohli ověřit, ale o odhad, který má stejnou platnost jako pohádka na dobrou noc – je zábavná, možná dokonce i poučná, ale v žádném případě není vědecká.” (zdroj: IE, str. 181 – 182) ... “Na schůzi Britské asociace pro pokrok vědy se na počátku 80. let 20. století oxfordský historik John Durant zeptal: “Nemohlo by to být tak, že teorie o evoluci člověka stejně jako ‘primitivní’ mýty prosazuje hodnotové systémy svých tvůrců tím, že historicky odráží jejich představy o sobě a o společnosti, v níž žijí?” Později Durant napsal: “Jistě má smysl se ptát, jestli myšlenky o evoluci člověka mají mít v podstatě stejné funkce jak v předvědecké, tak i vědecké kultuře... Čas od času se ideje o původu člověka při bližším prozkoumání ukážou jako zrcadlo, které nám řekne stejně tolik o přítomnosti jako o minulosti a o našich vlastních zkušenostech stejně tolik, jako o zkušenostech našich dávných předchůdců.” A na závěr prohlásil: “Jak se tak věci v současnosti mají, velice potřebujeme demytologizaci vědy.” O několik let později antropolog Dukeovy univerzity Matt Cartmill na schůzi Americké antropologické společnosti řekl, že některé aspekty jejich oboru leží “v oblasti ideologie a náboženství, pokud to definujeme obecně”. Jak napsal autor přírodovědeckých knih Roger Lewin, většina antropologů na to reagovala následovně: “No, předpokládám, že na počátku bývala práce vědců ovlivňována například ideologií, mytologií atd. - ale teď už ne, ne teď, kdy je antropologie skutečně vědecká.” (Zdůraznění v originálu.) Cartmill však reagoval neústupně: “Tato tendence zachraňovat vědecký image odmítáním mytologické součástí našeho vědeckého oboru poškozovala paleoantropologické myšlení po většinu 20. století.” V oddělení pro postgraduální studium v Yale koncem 70. let 20. století udivovala paleoantropoložka Misia Landauová podobností mezi popisem evoluce člověka a starými lidovými příběhy. V knize, kterou v

roce 1991 o tomto tématu vydala, *Narratives of Human Evolution* (Vyprávění o evoluci člověka), tvrdila, že mnohé “klasické texty v paleoantropologii” byly “ovlivněny rámcem tradičních vyprávění stejně jako důkazním materiálem”. Typický rámec takovýchto lidových vyprávění vypadá tak, že pojednává o hrdinovi (tj. o našem předkovi), který opustil relativně bezpečný úkryt na stromech, vydal se na nebezpečnou pout', získal různé dary, přežil několik zkoušek a nakonec se změnil ve skutečnou lidskou bytost. (Pozn. RH: Všimněte si, že v obecné rovině mají podobnou kostru i moderní pohádkové příběhy. Hloupý Honza opustil bezpečí na peci, vydal se do světa, získal dary, přežil zkoušky a málem se z něj stál král.) Když paleoantropologové chtějí vysvětlit, jak skutečně probíhala evoluce člověka, používají podle Laudaunové čtyři hlavní události. Jedná se o: sestoupení ze stromů na zem, vývoj vzpřímené postavy, získání inteligence a jazyka a vývoj technologií a společnosti. Ačkoli Laudaunová našla tyto čtyři prvky ve všech popisech evoluce člověka, jejich pořadí kolísalo podle názoru vyprávěče. Proto z toho vyvodila závěr, že “témata nalezena v současných paleoantropologických spisech...daleko přesahují fakta, která by bylo možno získat ze studia samotných fosilií a ve skutečnosti kladou těžké břemeno interpretace na fosilní nálezy – břemeno od něhož si lze ulehčit umístěním fosilií do již dříve existujících bájných příběhů.” Jinými slovy, paleoantropologové jsou vyprávěči pohádek. Mýtické prvky jsou při studiu lidského původu stále přítomné. V roce 1996 kurátor Amerického přírodopisného muzea Jan Tattersall uznal, že “v paleoantropologii jsou modely, jak je vnímáme, důsledkem jak našich podvědomých myšlenkových pochodů, tak samotných důkazů”. Geoffrey Clark, antropolog Arizonské státní univerzity, vyjádřil podobný názor, když v roce 1997 napsal: “Vybíráme mezi alternativními soubory výzkumných závěrů v souladu s našimi předsudky a předpoklady – což je proces jak politický, tak subjektivní.” Clark prohlásil, “že paleoantropologie má podobu vědy, ale chybí jí podstata.” ... Je jisté, že lidský druh má svou historii. Byly nalezeny mnohé fosilie, které se zdají být pravé, a mnohé z nich mají určité rysy, jež se podobají lidoopům, a jiné které jsou lidské. S těmito prohlášeními by určitě všichni paleoantropologové souhlasili. Když dojde na rekonstrukci celých jedinců nebo na historii evoluce člověka, je však obtížné nalézt shodu. Jednou oblastí sporů je, kolik druhů lidoopů a hominidů žilo vedle sebe v jednom časovém období. “Scelovači” mají tendenci směstnat všechny exempláře do jednoho nebo několika málo druhů, zatímco “rozdělovači” je dělí na mnohem víc druhů. Dokonce i kdyby se dosáhlo shody, jaké exempláře reprezentují rozličné druhy, stále ještě by tu byla otázka, jestli jsou to předchůdci dnešního člověka, nebo jestli se jedná o vyhynulou vedlejší větev evolučního stromu. Neshody panují také mezi příslušníky “Afrického” tábora, kteří tvrdí, že moderní člověk se vyvinul nejprve v Africe a odtud se rozšířil po celém světě, a mezi “Multiregionálním” táborem, jehož příslušníci došli k názoru, že náš druh se vyvinul současně na mnoha místech najednou. V poslední době probíhá ve sdělovacích prostředcích nekonečná diskuse o neandertálcích. Byli našimi předchůdci? Byli zvláštním druhem, nyní vyhynulým? Nebo se jednalo o lidskou rasu, nakonec pohlcenou naší moderní globální rodinou? Téměř každý měsíc vystoupí v rozhlasu, televizi či v tisku zastánce jednoho z těchto názorů s tvrzením, že tato záležitost už je vyřešena. Počkejte však pár měsíců a někdo určitě pronese se stejnou sebedůvěrou zcela opačné stanovisko. V roce 1995 napsal spisovatel James Shreeve: “Mluvil jsem se sto padesáti vědci – archeology, anatomy, genetiky, geology, experty na datování nálezů – a někdy to vypadalo, že odejdu se sto padesáti různými názory” na otázku jaké místo zaujímá neandertálec v evoluci člověka. Jakákoliv teorie o neandertálcích je jako počasí v mnoha částech země: Jestli se vám nelíbí, chvíli počkejte a možná se změní. Každý, kdo po nějakou dobu sleduje tyto rozepře se pravděpodobně stane poněkud cynickým ohledně možností jejich vyřešení. Evoluční biolog F. Clark Howell v roce 1996 napsal: “Neexistuje žádná všeobecná teorie o evoluci [člověka]... Běda, nikdy ve skutečnosti ani neexistovala.” Tuto oblast charakterizují “obsáhlá pojednání” založená na nepatrných důkazech, takže “je nejspíš pravda, že nějaký všeobecný scénář” evoluce člověka “je nyní a možná že navždycky mimo náš dosah”. Howellův pesimismus sdílí i George Clark z Arizonské státní univerzity, který v roce 1997 napsal: “Vědci se pokoušejí dojít ke konsenzu ohledně původu současného člověka už víc než jedno století. Proč ještě neměli úspěch? Podle názoru George Clarka je to proto, že paleoantropologové

vycházejí z velice odlišných “jednostranných názorů, předsudků a dohadů”. Proto jsou vysvětlující modely evoluce člověka podle Clarka “jen o málo víc než domeček z karet – pohnete jedinou kartou ... a stavba celé hypotézy hrozí sesuvem”. Veřejnost je jen zřídka informována o hluboké nejistotě panující ohledně původu člověka, která se zračí v těchto prohlášeních vědeckých expertů. Místo toho jsme prostě zásobováni nejnovější verzí něčí teorie, aniž by nám někdo řekl, že sami paleoantropologové s ní nemohou souhlasit. A je typické, že taková teorie je ilustrována smyšlenými obrázky jeskynních lidí nebo lidskými herci se silným makeupem. K těmto vizuálním efektům dodejte ještě nějaké “pohádkové” příběhy o hypotetické adaptační hodnotě toho, že se takový tvor spustil z větvi stromů, že se naučil využívat nástroje nebo že přešel od lovu k zemědělství, a celý výčet je hotový. Oblíbené představy takového druhu najdete například v seriálu “Úsvit člověka”, vycházejícím v časopisu National Geographic, v občasných kreslených příbězích na přebalu časopisů Time nebo Newsweek a v pravidelných televizních dokumentárních filmech na kanálu Discovery. Takové prezentace obvykle přinesou několik nesouhlasných názorů z obce paleoantropologů, ale veřejnost se jen zřídka dozví, že fosilie byly umístěny “do již dříve existujících vyprávcích struktur” nebo že příběh, který slyšeli, spočívá na “jednostranných názorech, předsudcích a dohaděch”. Zdá se, že na žádném poli vědy nikdy nebylo tolik teorií založeno na tak málo faktech. Zásadní zpráva, že nejsme nic víc než zvířata, bývá obvykle zahalena do mystických popisů evoluce člověka. Avšak toto poselství bylo na světě, ještě než se objevily první chabé důkazy, které se nyní vědci snaží podat tak, aby zněly vědecky. Ať už je nejvyšší ikona evoluce prezentována formou obrázků či vyprávění, jedná se o zastaralou materialistickou filozofii ukrývající se pod pláštěm moderní empirické vědy. A tvrzení, že lidé jsou pouhými zvířaty, není jedinou filozofickou pilulkou, od níž se očekává, že ji spolkneme. Od 70. let 20. století je tato nejvyšší ikona stále víc používána k tomu, aby doložila doktrínu, že evoluce není ničím řízená a že naše existence je pouhá náhoda. ... Jedním z nejhlasitějších kritiků řízené evoluce je harvardský paleontolog Stephen Jay Gould. Epigraf, který uvádí tuto knihu byl vzat z Gouldovy kritiky “postupující ikonografie” v jeho knize Wonderful Life (Nádherný život) z roku 1989. Poté, co Gould upozornil čtenáře “na evokující sílu dobře vybraného obrázku” a varoval je, že “myšlenky tvářící se jako popisy nás vedou ke ztotožnění hypotéz s jednoznačnými fakty”, zaměřuje se jeho výmluvnost na myšlenku účelově orientované evoluce. Jak se dá očekávat, Gould odmítá starý “žebříček postupných” představ, které Simson u ortogeneze prohlásil za nepřijatelné. Je však s podivem, že Gould také odmítá model rozvětřujícího se stromu, který Simpson postavil na toto uprázdněné místo. Gould nazval Darwinův rozvětřující se strom “kuželem vzrůstající různorodosti” a tvrdí, že zkresluje historii života. Tato historie se podle Goulda vyznačuje maximálním rozbíháním v raných dobách (při kambrické explozi), načež následuje “decimování”, jak různé linie postupně vymírají. Takže Gould zaměřuje jak žebříček, tak kužel vzrůstající různorodosti “ikonografií decimování”. Gould argumentuje tím, že fakt vyhynutí je nejmocnější protipól jedovaté myšlenky pokroku. Podle jeho názoru je vyhynutí nehoda, která demonstruje zásadní “nahodilost” evoluce. Kdybychom si mohli “znovu pustit pásku” historie života, zjistili bychom, že nikdy nevypráví stejný příběh dvakrát. Nahodilost a nereprodukovatelnost evoluce ničí jakoukoliv zmínku o “lidské nevyhnutelnosti a výjimečnosti” a učí nás, že jsme tady pouhou náhodou. Ale odkud Gould ví, že vyhynutí byly nehody? Jak by to mohl na základě fosilních důkazů zjistit? Je jasné, že odpověď na povšechné otázky ohledně směru a účelu vyžaduje něco víc než pouhý vzorec z fosilních nálezů – dokonce i kdybychom s jistotou věděli, jak tyto vzorce skutečně vypadají. A dokonce i pokud vyhynutí je náhoda, vylučuje to snad možnost, že evoluce je směřována k nějakému cíli? Smrt každého z nás je závislá na řadě okolností – znamená to, že narození a život každého člověka je náhoda? Pokračující existence lidského druhu je závislá na mnoha věcech: kromě jiného například na tom, že se nevyhodíme do povětří atomovými zbraněmi, že zemi nezasáhne velký asteroid a že jsme si ještě neotrávili životní prostředí. Ale z toho přece nevyplývá, že samotná naše existence je náhoda nebo že lidský život nemá smysl. Michael Ruse, kanadský filozof zabývající se biologií, nedávno kritizoval tendenci Goulda i dalších používat biologickou evoluci jako platformu pro kázání o smyslu lidské

existence. “Jestliže lidé chtějí udělat z evoluce náboženství, je to jejich věc,” napsal Ruse, “ale my bychom měli rozeznat, kdy lidé překročí hranice striktní vědy, začnou se zabývat morálními sociálními prohlášeními a představují si, že jejich teorie v sobě objímá celý svět. Až příliš často se stává, že vědec sklouzne z vědy někam jinam.” Ruse je člověk, o němž se dá prohlásit, že je skromný nebo sebekritický darwinista. Sám sebe nazývá “horlivým evolucionistou”, nicméně protestuje, když “z ní zastánci evoluce dělají víc než pouhou vědu a prohlašují evoluci za ideologii, za světské náboženství”. Proto lze říct, že Gouldova kázání o nahodilosti jsou stejně jako materialistické názory Darwina, Huxleyho, Simpsona, Monoda a Dawkinse založeny na osobní filozofii, a nikoliv na empirických důkazech. Ačkoliv Gould má jako všichni ostatní právo vyjádřit svůj názor, neměl by nám být tento názor předkládán, jako by to byla věda. Přesto jsou Gouldovy domněnky, stejně jako předtím filozofický pohled Richarda Dawkinse, prezentovány v některých učebnicích biologie. V Ravenově a Johnsonově Biologii z roku 1999 najdeme dokonce rozhovor s Gouldem, v němž říká: “Lidé představují pouze jednu nepatrnou, velice náhodnou a pozdě rašící haluzku na ohromně košatém keři života.” Stejně jako mnoho jiných věcí, s nimiž jsme se setkali, ani toto není věda, nýbrž smyšlenka.” (zdroj: IE, str. 182 – 187)

d) K vědeckosti darwinistické evoluci:

“Žádný vzdělaný člověk už nezpochybňuje hodnověrnost takzvané teorie evoluce, o níž víme, že je to jasný fakt,” oznámil Ernst Mayr v roce 2000 v červencovém čísle Scientific American. Dále pokračoval: “Podobně byla potvrzena většina Darwinových tezí jako například hypotéza společného původu, povolný postup evoluce i jeho vysvětlující teorie přírodního výběru.” Zeptejte se jakékoliv vzdělané osoby, jak víme, že evoluce je jasným faktem a že určité Darwinovy teze byly plně potvrzeny, a máte naději, že vám tato osoba začne vyjmenovávat některé či dokonce všechny ikony evoluce popsané v této knize. (Pozn. RH: Těmi ikonami jsou: Millerův-Ureyův experiment, Darwinův strom života, Homologie končetin obratlovců, Haeckelova embrya, Archaeopteryx: chybějící článek, Drsnokřídlec březový, Darwinovy pěnkavy, Čtyřkřídle mouchy Octomilky, Fosilní koně a řízená evoluce, Od lidoopů k člověku: nejvyšší ikona.) Pro většinu lidí - včetně většiny biologů - je tento seznam největším důkazem darwinistické evoluce. Jak už jsme však zjistili, tyto ikony evoluce zkreslují důkazy. Jedna ikona (Millerův-Ureyův experiment) vyvolává falešný dojem, že vědci prokázali důležitý první krok v původu života. Další (čtyřkřídle mouchy octomilky) je vykreslena tak, jako by se jednalo o prvotní materiál pro evoluci, ale ve skutečnosti jde o beznadějné mrzáky - je to slepá ulička evoluce. Tři další ikony (končetiny obratlovců, Archaeopteryx a Darwinovy pěnkavy) představují skutečný důkaz, ale jsou obvykle použity tak, že v dané interpretaci zakrývají základní problémy. Další tři (strom života, fosilní koně a původ člověka) jsou ztělesněním představ maskovaných jako neutrální popis přírody. A u dvou ikon (Haeckelova embrya a drsnokřídlec březový na kmenech stromů) se jedná čistě o podvod. Lidé jako Ernst Mayr však trvají na tom, že přesto existuje obrovské množství důkazů svědčících pro Darwinovou teorii. Avšak výše uvedené ikony evoluce byly po celá léta předkládány jako nejlepší důkazy, které máme. Myslí si to dokonce i většina evolučních biologů. Koneckonců ještě docela nedávno Douglas Futuyma nepochyboval o Haeckelových embryích a Jerry Coyne věřil faktům o drsnokřídleci březovém (pozn. RH: angl. Peppered moth, lat. Biston betularia). Jestliže existuje takové obrovské množství důkazů darwinistické evoluce, proč naše učebnice biologie, vědecké časopisy a přírodovědné televizní dokumenty stále opakuji tytéž únavné staré mýty? Vžil se zde určitý model, který si žádá vysvětlení. Místo aby vědci neustále testovali své teorie, zda souhlasí s důkazy, jak by se od nich očekávalo, někteří darwinisté bez ustání ignorují, zamlouvají a zkreslují biologická fakta, aby podpořili svou teorii. Jeden izolovaný případ takového chování by se mohl vysvětlit nadměrou nadšením. Možná dokonce dva. Ale deset? A rok za rokem? Ještě než se obrátíme k aspektům tohoto modelu, je důležité si uvědomit, že většina obyčejných biologů si toho nikdy nevšimla. Biologové jsou povětšinou čestní, pracovití vědci, kteří trvají na správném předkládání důkazů, málokdy však zabrousí mimo okruh své specializace. Pravda o

ikonách evoluce je překvapí stejně jako kohokoli jiného. Mnozí z nich věří v darwinistickou evoluci, protože o ní četli v učebnicích. Jinými slovy, byli podvedeni zkreslením skutečností, které zmýlilo i širokou veřejnost. Tito biologové pykají za svou “úzkou specializaci” - jejich znalosti jsou omezeny na určitou úzkou oblast. Před několika lety diskutoval Phillip E. Johnson, profesor práv na univerzitě v Berkeley a Darwinův kritik, s jedním známým buněčným biologem. Ten trval na tom, že darwinistická evoluce je obecná pravda, ale přiznal, že neumí vysvětlit původ buňky. “Uvědomil jste si,” zeptal se Johnson, “že buňka je jediná věc, o níž něco víte?” - a vysvětlil mu, že kdyby věděl něco víc i z jiných oblastí, všiml by si, že ani tam darwinistická evoluce nefunguje. A tak je to s mnoha biology: uvědomují si, že darwinistická evoluce neumí správně vysvětlit to, co vědí o své vlastní oblasti, ale předpokládají, že je schopná vysvětlit to, co nevědí vědci v ostatních oblastech. Takže ačkoliv se většina biologů hlásí k darwinismu, v mnoha případech je to pouze proto, že věří tomu, co jim jejich dogmatictí kolegové říkají. A co sami dogmatici? Mohou i oni potvrdit, že jsou nevinnými oběťmi specializace? Nebo je v tom něco jiného? ... Podvod je ošklivé slovo. William Broad a Nicholas Wade ve své knize *Betrayers of the Truth: Fraud and Deceit in the Halls of Science* (Zrádci pravdy: Podvod a klam v síních vědy) rozlišují mezi úmyslným podvodem a bezděčným sebeklamem. Pokud člověk podvádí úmyslně, vědomě falšuje údaje, ale to se stává relativně zřídka. Pokud badatel neuvědoměle manipuluje s údaji v přesvědčení, že už zná pravdu, jedná se o sebeklam a k tomu dochází mnohem častěji. Mezi podvodem a sebeklamem je souvislá linie a většina případů nesprávné interpretace spadá kamsi mezi ně. Někteří autoři učebnic jako například Douglas Futuyma nemusejí vůbec vědět, že jedna nebo více ikon evoluce je falešných. Futuyma může být logicky kritizován za svou neznalost – zvláště pokud se předpokládá, že je ve svém oboru expertem – ale nevědomost není vědomé převrácení faktů. Ale co se Stephenem Jayem Gouldem, historikem vědy, který už desítky let věděl o podvodech s Haeckelovými kresbami embryí? Po celou to dobu procházeli Gouldovými třídami studenti, kteří se učili biologii z knih, kde se nejspíš Haeckelových embryí používalo jako důkazu evoluce. Gould však neučinil nic, aby tuto situaci napravit, dokud si na tyto kresby v roce 1999 nestěžoval jiný biolog. Ale i potom Gould obvinil autory učebnic z pochybení a člověka, který tomu chtěl učinit přítrž (biochemika z Lehigské univerzity), odsoudil jako “kreacionistu”. Kdo v tomto případě nese největší zodpovědnost – autoři učebnic, kteří bezmyšlenkovitě opakovaně uváděli nepravdivé kresby, lidé, kteří si na to stěžovali, nebo světznámý expert, který vše číhavě sledoval z pozadí, zatímco jeho kolegové se bezděčně stali nástroji toho, co on sám nazývá “akademickým ekvivalentem vraždy”? Zjištění, že experiment s drsnokřídlecm březovým je podvržený, se ve srovnání s pravdou o Haeckelových embryích objevilo teprve nedávno, takže některé autory učebnic lze ještě omluvit, že tento “důkaz” dosud používají. Avšak každý biolog, který pracuje s drsnokřídlecm, už přibližně deset let ví, že tyto můry nesedají na kmeny stromů a že obrázky v učebnicích byly naaranžovány. Jestliže věda umí opravovat sama sebe, jak je možné, že tito experti nepřevzali iniciativu a nenechali vyjmout zmíněné fotografie z učebnic? A co říct o autorech učebnic, kteří vědí, že překrucují pravdu? Jak jsme viděli v kapitole o drsnokřídleci březovém, Kanadčan Bon Ritter (pokud byl správně citován v Alberta Report Newsmagazine) použil vědomě tyto obrázky ve své učebnici biologie, i když věděl, že nejsou správné. “Proč byste to chtěli pro začátečníky dělat příliš složité?” ptal se Ritter. “My na tom chceme vysvětlit myšlenku selektivní adaptace,” Ritter věděl, že zkresluje pravdu, ale bránil své jednání tím, že pouze ilustruje základní princip. Je dovoleno ilustrovat princip – dokonce i pravdivý princip – příkladem, o němž se ví, že není pravdivý? Ospravedlňuje skryté přesvědčení použití vyložené nepravdy? Když paleontologové v roce 2000 zveřejnili oficiální popis Bambiraptora, ozdobili tohoto živočicha imaginárním peřím. Věděli, že nic takového nebylo u této fosílie nalezeno, avšak jediná nepatrná zmínka o tom se nachází v podtitulku k obrázku. Když čínský obchodník s fosíliemi slepil dohromady dvě různé kostry, aby výsledek vypadal jako jeden živočich, dopustil se podvodu. Když paleontologové přidali peří dinosaurovi, aby vypadal jako pták, může jedno nepatrné upozornění jejich čin omluvit? To jsou složité otázky, z nichž plynou pro biology vážné důsledky. Co by mělo být naším vodítkem při jejich zodpovídání? Podle harvardského biologa Louise Guenina přinášejí americké zákony o cenných

papírech “náš nejbohatší zdroj empirického poučení” pro definici, v čem spočívá nevědecké jednání. “Zásadním pojmem je tu objektivita,” napsal Guenin do Nature v roce 1999, “ujištění, že při dané příležitosti vědec nepoužije nic, co by považoval za falešné nebo zavádějící. Porušení objektivit považujeme za podvod.” Dále pokračoval: “Badatel ovlivní a zradí posluchačovu důvěru tím, že signalizuje 'věřím tomu', a přitom vědomě použije falešný výraz či zavádějící opomenutí.” Jak jsme viděli, průměrná velikost zobáku u jednoho druhu Darwinovy pěnkavy vzrostla za velkého sucha o 5 % a autoři brožury Národní akademie věd tvrdili, že “kdyby se sucho vyskytovalo na ostrovech (pozn. RH: Galapágy) každých deset let, mohl by nový druh pěnkavy vzniknout přibližně za pouhých 200 let.” Autoři brožury již neuvedli fakt, že se průměrná délka pěnkaviho zobáku opět vrátila k normálu, jakmile sucho skončilo. Phillip E. Johnson, profesor práv v Berkeley, to nazval “takovým druhem překroucení, který by burzovního makléře poslal do vězení”. Jestliže nám zákony o cenných papírech předkládají nejlepší vysvětlení toho, co je nevědecké jednání, jde o příhodnou analogii. Burzovní makléř, který řekne klientům, že lze předpokládat, že se ceny určitých akcií za dvacet let zdvojnásobí, protože v roce 1998 stouply o 5 %, ale zatají, že v roce 1999 stejné akcie o 5 % klesly, by klidně mohl být souzen za podvod. Americké zákony o cenných papírech ukládají přísné tresty člověku, který při těchto transakcích úmyslně zamění nebo opomene sdělit závažná fakta. Ale co s vědci, kteří vědomě použijí falešný výraz nebo zavádějící opomenutí, ale věří, že celkový účinek není zavádějící, protože sděluje “hlubší pravdu”? Může oddanost předpokládané hlubší pravdě omluvit vědomý zavádějící omyl? Takové vysvětlení by makléři nejspíš moc nepomohlo. Podle federálních zákonů burzovního makléře, který uvede špatná fakta, neomlouvá ani jeho hluboká víra, že ta která organizace bude prosperovat. Burzovní makléř páchá podvod, že nesprávně informoval o faktech, bez ohledu na vnitřní přesvědčení. Neměli by se vědci řídit stejnými normami? Podvod je ošklivé slovo a nemělo by se používat lehkovážně. V případech popsaných v této knize neviděli dogmatictí zastánci darwinismu sami sebe jako podvodníky. Přesto však vážně zkreslili důkazy – a často i vědomě. Jestliže u burzovního makléře jde o podvod, jak to nazvat, když se něčeho takového dopustí vědec? Samozřejmě, že existuje rozdíl mezi burzou a vědeckým bádáním. Avšak věda je hledáním pravdy, takže by se měla držet na vyšší úrovni, než je obchodování s akcemi. Jestliže ikony evoluce zkreslují pravdu, neměli bychom je používat k výuce vnímavých studentů. Přesto někteří dogmatictí darwinisté využili jejich působivou sílu takovým způsobem, že by se z toho demagogové či reklamní pracovníci červenali. Něco takového bychom od vědců opravdu neočekávali. Ačkoliv jsme dnes zvyklí, že lékaři fušují do politiky či reklamy, vědce přece jen stavíme na vyšší příčku čestnosti. Obhájci ikon evoluce staví sami sebe do světla ochránců pravdy, obklíčené (alespoň v Americe) temnými silami nevědomosti a náboženského fundamentalismu. Je však zřejmé, že sami nejsou tím, zač se prohlašují. Kdyby dogmatictí obhájci darwinistické evoluce pouze zkreslovali pravdu, bylo by to dost špatné. Ale oni se u toho nezastavili. Nyní ovládají veškerou biologickou vědu v anglicky mluvícím světě a využívají své dominantní pozice k cenzurování nesouhlasných názorů. ... Jak jsme viděli v biologickém přístupu “prasklé konvice” Kevina Padiana, dogmatictí darwinisté začínají tím, že důkazy interpretují po svém, a tvrdí, že je to jediný způsob, jak dělat vědu. Jejich kritici tím pádem dostanou nálepku nevědeckého přístupu, hlavní vědecké časopisy, jejichž redakční rady ovládají dogmatici, odmítají jejich články, vládní agentury, které posílají návrhy na granty k posouzení dogmatikům, těmto kritikům odmítají poskytovat dotace, až je nakonec celá vědecká obec vyštve ze svého středu. Důkazy proti darwinistickému názoru tak jednoduše zmizí, podobně jako svědci vystupující proti mafii. Nebo jsou důkazy pohřbeny ve speciálních publikacích, kde je může najít pouze horlivý badatel. Jakmile jsou kritici umlčeni a protidůkazy pohřbeny, dogmatici oznamují, že o jejich teorii už se nevede žádná vědecká polemika a že proti ní neexistují žádné důkazy. S použitím této taktiky se obhájcem darwinistické ortodoxie podařilo vytvořit si téměř dokonalý monopol nad dotacemi určenými pro výzkum, nad příspěvky fakultám a kritickými recenzemi v časopisech všude po Spojených státech.” (zdroj: IE, str. 188 – 193)

Podíval jsem se do české verze wikipedie, zda tam najdu některé z ikon evoluce. Skutečně jsem

některé našel a některé z nich níže uvádím i s příslušným komentářem:

V roce 1953 Millerův-Ureyův experiment **ukázal, že kombinací blesků a chemických sloučenin existujících v atmosféře primitivní Země** je možné vytvořit z organických sloučenin obsahujících aminokyseliny složitější organické sloučeniny, které mohou sloužit jako základní stavební kameny života. **Simulovaná atmosféra obsahovala vodu, methan, čpavek a molekulární vodík...** (zdroj: http://cs.wikipedia.org/wiki/Jupiter_%28planeta%29) ... Komentář IE: “Představa o bezkyslíkaté prvotní atmosféře už byla překonána a Millerův-Ureyův experiment se už nyní nepovažuje za geologicky adekvátní” (zdroj: IE, str. 24). “Mnozí badatelé v oboru vzniku života nyní experiment z roku 1953 odmítají, protože prvotní atmosféra nejspíš vypadala úplně odlišně od Millerovy-Ureyovy simulace.” (zdroj: IE, str. 25)

Homologie je v evoluční biologii označení pro formu znaku, kterou dva či více druhů druhů zdědilo od společného předka. Přitom podoba znaku může být u obou druhů poněkud odlišná. Homologické jsou si například komorové oči všech obratlovců, nikoliv však oči obratlovců s očima hlavonožců (to jsou naopak homoplázie (analogie či také konvergence), které vznikly nezávisle a ne ze společného předka). **Homologie jsou zcela zásadní pro sestavování fylogeneze (evolučního vývoje) organismů** a je důležité je vždy odlišovat od homoplázií. ... Typickým druhem homologických znaků jsou tzv. historické homologie čili ortologie, kdy se stejný znak u několika druhů odvozuje ze společného předka. ... **Mnohdy je velmi obtížné až nemožné učit, zda jsou dané znaky homologické či analogické. Tzv. Hennigovo pomocné pravidlo říká, že to dokonce není a priori možné, a tak je nutno s každou podobností předběžně pracovat, jako by to homologie byla.** Obvykle se přistupuje ke kvantitativní analýze počtu jednotlivých evolučních novinek vyhodnocených tzv. maximální parsimonií – a ty znaky, které se v takové fylogenetické analýze mění společně, **jsou považovány za pravděpodobně homologické.** (zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Homologie>) ... Komentář RH: To je moc hezký dogmatismus se kterým pracují kladisticy: Ač je apriori nemožné určit, zda jsou nějaké znaky, které jsou si podobné u různých druhů, homologické nebo analogické a pouze homologické znaky mají být těmi, které různé druhy údajně zdědily od společného předka, je NUTNO s každou podobností předběžně pracovat, jako by to byla homologie. Jinými slovy, jelikož kladisticy věří v evoluci organismů ze společného předka a kuře je vzdáleně podobné tyrannosaurovi rexovi, je nutno s touto podobností předběžně pracovat jako s homologii (tj. zděděnou po společném předkovi), což předběžně znamená, že oba mají společného předka. Vlastně kladisticy na základě své analýzy už v tom mají jasno: kuře je dinosaurus! Pro ilustraci co není považováno za homologickou ale analogickou podobnost, je podobný tvar těla žraloků a delfinů, jež jim oběma dává rychlost a stabilitu (zdroj: ANIMAL, str. 16). “Takové podobnosti jsou výsledkem analogické evoluce, procesu, ve kterém přírodní výběr přichází se stejnou sadou adaptací na určitý způsob života a přetvoří tělesné části nebo celá zvířata dokud zvnějšku nevypadají stejně. Analogie je zodpovědná za celou sérii nápadných podobností ve světě zvířat. To může učinit úkol stopování evoluce extrémně obtížným, což je důvod, proč se detaily klasifikace zvířat často mění.” (zdroj: ANIMAL, str. 17). **Nahodilá, bezúčelná, slepá evoluce v roli tvůrce stejných (tedy nejsou nahodilé), účelných (tedy nejsou bezúčelné) adaptací, které se objevují současně u různých druhů zvířat (tedy nejedná se o slepý vývoj), jež nemají z hlediska evoluce společného předka? To je zázrak, který vyžaduje větší víru, než je víra, že vše stvořil Bůh!** “Když se kladistická analýza prvně začala široce užívat, způsobilo to ohnivé debaty, protože rozděluje mnoho tradičně uznávaných skupin a slučuje některé, které tradiční klasifikace má oddělené. Například ptáci a dinosauři pravděpodobně také tvoří větev. Z hlediska kladistiky, pták je jednoduše opeřený dinosaur, který létá. Dnes je kladistika obecně vnímána jako velice užitečný nástroj stopování evoluce.” (zdroj: ANIMAL, str. 19)

Archaeopteryx („Staré křídlo“) je nejznámějším fosilním **praptákem**, který žil na konci jury před asi 151-148 miliony let na území dnešního Německa. ... *Archaeopteryx lithographica* měl shodně znaky

ptáků i teropodních dinosaurů. Jeho peří bylo velmi podobné peří holubímu, což nás opravňuje předpokládat, že byl schopen klouzavého letu. Tento prapták byl popsán již roku 1861 a **brzy se stal oporou darwinova evolučního učení (jako chybějící článek mezi ptáky a plazy)**. *Archaeopteryx* dnes tvoří samostatnou čeleď, některými paleontology je však považován za **vývojově odvozeného teropodního dinosaura, příbuzného opeřeným dinosaurům z Liao-ningu**. (zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Archaeopteryx>) ... Komentář IE: “Ale existence dalších praptáků (ačkoli jejich fosilní nálezy jsou pozdějšího data) 'ukazuje, že Archaeopteryx je prostě jenom jeden z dinosaurů majících peří'. Pokud však Archaeopteryx není tím chybějícím článkem, kdo jím tedy je? Je ironií, že kladistická revoluce znovu vzkřísila pátrání po přechodných formách živočichů, které měl Archaeopteryx kdysi ukončit” (zdroj: IE, str. 106).

Drsnokřídlec březový (*Biston betularia*) je motýl z čeledi píďalkovitých, který se pro změnu svého zbarvení v průběhu průmyslové revoluce stal **předkládaným důkazem evoluce živých organismů**. Toto přebarvení motýla bylo způsobeno **vymizením lišejníků z kůry stromů** v oblastech se silným znečištěním ovzduší, na které se drsnokřídlec schovával před ptačími predátory. Jelikož byl bíločerný drsnokřídlec lépe viditelný, došlo k přizpůsobení se změně prostředí vlivem selektivního výběru a začala se zde vyskytovat nejčastěji nebo výhradně zbarvená černá forma zvaná *carbonaria*. ... Vysvětlení toho, proč došlo k nárůstu tmavé populace a nahrazení světlejších jedinců, přinesl v 50. letech 20. století britský genetik **Bernard Kettlewell**, který zkoumal populace a úspěšnost přežití různých forem tohoto druhu. Nicméně **nově se objevují názory, že změna zbarvení nebyla výsledkem pouze působení průmyslových exhalací, ale že se na přebarvení podílelo více faktorů**. (zdroj: http://cs.wikipedia.org/wiki/Drsnok%C5%99%C3%ADdlec_b%C5%99ezov%C3%BD#cite_note-hrabak120-1) ... Komentář IE: “V 70. letech 20. století si sám Kettlewell všiml, že na poloostrově Wirral začalo melanických forem můr ubývat ještě dřív, než se znovu objevily lišejníky.. Když David Lees s kolegy vypracovali přehled melanismu u drsnokřídlece na 104 místech jeho výskytu po celé Británii, zjistili nedostatečnou korelaci s lišejníkovým porostem, což považovali 'za překvapující vzhledem k výsledkům Kettlewellových selektivních experimentů” (zdroj: IE, str. 124). “Ve většině Kettlewellových experimentů byly můry vypouštěny a pozorovány během dne. Pouze při jediném experimentu (18. července 1955) vypustil Kettlewell můry v noci těsně před východem slunce. Okamžitě od toho však z praktických důvodů ustoupil, protože například musel před experimentem rozehrávat ztuhlé můry na motoru svého auta. Ale drsnokřídlec březový je noční motýl a normálně si před úsvitem hledá na stromech místo k odpočinku. Můry, které vypustil Kettlewell ve dne, se pořádně neukryly, a proto se staly snadnou kořistí lovcích ptáků. Bez ohledu na metody vypouštění můr však Kettlewell napsal: 'Přiznávám, že podle vlastního výběru mnohé z nich zaujaly místo k odpočinku výše mezi větvemi.' Přesto však soudil, že umělé podmínky své metody vypouštění nemusí brát v úvahu. Před rokem 1980 souhlasila většina výzkumníků s Kettlewellovým názorem a mnozí z nich zjistili, že je výhodné podnikat tyto experimenty za pomoci mrtvých můr přilepených či přišpendlených na kmeny stromů.”... (zdroj: IE, str. 125). “Od roku 1980 se však začaly hromadit důkazy, které svědčily o tom, že drsnokřídlec březový normálně na kmeny stromů vůbec nesedá.” ... “Mikkola přišel na to, že 'běžně se tyto můry usazují pod menšími, spíše horizontálními větvemi (avšak nikoli na úzkých větvičkách), většinou vysoko v korunách stromů. Tento druh se pravděpodobně pouze výjimečně usazuje na kmenech stromů.' Oznámil, že 'noční můry vypuštěné za takového světla, které je pro lidské oko jasné, si klidně mohou vybrat své místo k odpočinku, co nejbližší místu vypuštění a dost pravděpodobně i velice atypicky.” ... “Za dvacet pět let práce v terénu našli Cyril Clarke a jeho tým pouze jediného drsnokřídlece, který si přirozeně sedal na kmen stromu. Z toho usoudili, že v každém případě vědí, 'kde můry přes den neodpočívají” (zdroj: IE, str. 126). ... “Fotografie drsnokřídleců březových na kmenech stromů musejí být naaranžované. Některé jsou vytvořeny s použitím mrtvých exemplářů, které jsou přilepeny nebo přišpendleny ke kmeni, zatímco pro jiné fotografové použili živé můry, které posadili do žádané pozice. Protože tyto můry jsou v denním světle zcela strnulé, zůstanou tam, kde jsou

umístěny.” (zdroj: IE, str. 127). RH: *Toto je důkaz k prokázání pravdivosti evoluce živých organismů?*

Octomilka (*Drosophila*) je rod malého dvoukřídleho hmyzu, náležející do čeledi octomilkovití (*Drosophilidae*). Zejména druh octomilka obecná (*Drosophila melanogaster*) se hojně využívá v genetických výzkumech a patří ke klíčovým modelovým organismům vývojové biologie. ... *Octomilka obecná* je oblíbený testovací živočich, neboť se snadno pěstuje (kultivuje) ve velkém množství, má krátký generační čas a mutovaní jedinci jsou rychle dostupní. Výzkum *o. obecné* započal Thomas Hunt Morgan roku 1906 a o čtyři roky později referoval o svém první objevu *bělookých* mutantů. Hledal tehdy modelový organismus pro studium genetické dědičnosti a potřeboval druh, u něhož by se náhodné genetické mutace viditelně projevíly v podobě tvarových (morfologických) změn u dospělce. ... *Octomilka* je hojně využívána jako modelový organismus v genetice - včetně populační genetiky, v buněčné biologii, v biochemii a především ve vývojové biologii. Proto je věnováno vysoké úsilí sekvencování genomu octomilky. ... Data se používají k mnoha účelům včetně porovnání evoluce genomu. (zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Drosophila>) ... Komentář IE: “Proto nejsou čtyřkřídle mouchy octomilky základním materiálem pro evoluci. To uznávají dokonce i neodarwinisté. Ernst Mayr v roce 1963 napsal, že největší mutace jako bitorax ‘jsou tak zřetelné zrůdy, že tato monstra lze označit pouze jako ‘beznadějné případy’. Tyto mouchy jsou tak zjevně poškozené, že by neměly sebemenší šanci uniknout eliminaci” přírodním výběrem. Kromě toho najít vyhovujícího partnera pro tato “beznadějná monstra” by podle Mayra byl nezvládnutelný problém. Po vznesení těchto námitek, které tyto zrůdy už nastalo vyřazují z pořadí evoluční důležitosti, je současná popularita čtyřkřídle much octomilek zarážející.” (zdroj: IE, str. 154 – 155) RH: *Toto je klíčový modelový organismus evoluční biologie?*

Evoluci živočišných druhů je tak chápán postupný vývoj života od prvního výskytu na Zemi k mnoha různým formám života, které se nadále vyvíjejí způsoby, které paleontologie a moderní biologické a biochemické vědy popisují a nezávisle potvrzují s narůstající přesností. Společné rysy ve struktuře genetického kódu všech žijících organismů včetně lidí tak dokladují jejich společný prvotní původ. Za důkaz evoluce může sloužit například rychlá adaptivní změna zbarvení drsnokřídlovce březového nebo třeba dobře zmapovaná evoluce koně, kdy jsou známy jednotlivé „články“ evoluce včetně postupných změn anatomie. (zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Evoluce>) ... Komentář IE: “Většina evolucionistů, kteří byli Darwinovými současníky, věřila, že evoluce je řízená. Někteří hleděli na lidi jako na Bohem předem daný cíl evolučního procesu, zatímco jiní předpokládali, že evoluční trendy jsou řízeny silami přítomnými v samotných organismech. Tyto síly by mohly být životním principem nebo prostě zabudovanými nátlakovými prostředky, které udržují evoluci v patřičném směru. Náзор, že evoluce je řízena vnitřními silami nebo prostředky, se stal známý jako ‘ortogeneze’ (z řeckého slova pro “přímý” a “počátek”). Ortogeneze je zvlášť oblíbená u paleontologů, protože ve fosilních nálezech je mnoho trendů, které by se tím daly vysvětlit. Německý paleontolog Otto Schindewolf v roce 1950 napsal: ‘Výborné příklady ortogenetického směru událostí přináší progresivní redukce prstů o nohou koně’ a tento proces ‘je nejlepší a nejkompletněji známý evoluční proces vedoucí ke vzniku současného koně’. Schindewolf přiřadil ortogenezi k mechanismům, které jsou v organismech přítomné, nikoli k nadpřirozeně předurčenému cíli. ‘Není to konceptuální konečný bod, ale konkrétní výchozí bod,’ vysvětloval, ‘který určuje a přináší s sebou orientaci evoluce. Takový názor může být založen na skutečných příčinných mechanismech.’ Avšak tyto příčinné mechanismy, o nichž se zmiňoval Schindewolf, nebyly nikdy nalezeny. Mezitím začali neodarwinisté tvrdit, že mohou evoluci vysvětlit pomocí přírodního výběru působícího na základě náhodných genetických mutací. Ačkoli tento neodarwinistický mechanismus nepřinesl žádný důkaz své schopnosti způsobit něco takového, jako je evoluce koně, byl alespoň jasně definován.” (zdroj: IE, str. 163) ... “Ve 20. letech 20. století začalo být konečně jasné, že evoluce koně je mnohem složitější, než jak ji představuje Marshův obraz přímé linie. Paleontolog William Matthew a jeho bývalý student Ruben Stirton se shodli na tom, že s Protohippem existovalo současně i několik nyní již vyhynulých druhů koní a že historie koní

nevypadá jako přímá linie, nýbrž jako Darwinův rozvětvlující se strom života (obrázek 10-2). Simpson v roce 1944 napsal, že 'všeobecný obraz evoluce koně se velice liší od současných představ o ortogenezi'. Zvlášť model rozvětvlujícího se stromu 'rozhodně neodpovídá představě jakékoliv vrozené přímočaré linie'. A co víc, trendy, které se zdály podporovat ortogenezi, byly pouze iluzorní. Například tendence k vzrůstající velikosti nebyla pozorována ve všech vyhynulých pobočných větvích. Někteří koně z těchto linií vykazovali opačný trend a jejich velikost se opět snižovala. Dokonce i revidovaný obraz evoluce koně je v podstatě zjednodušený. Krom jiného *Miohippus* se ve fosilních nálezích ve skutečnosti objevuje před *Mesohippem*, ačkoli se stále tvrdošíjně znázorňuje po něm. I přes svou revizi obraz evoluce koně stále ještě obsahuje linii týkající se *Hyracotheria* s jeho předpokládanými potomky až k současnému koni. Je ironií, že přesně tato darwinistická linie vztahů předek – potomek stále ještě představuje pro neodarwinisty jako je Simpson, problém, protože vykazuje stejnou sounáležitost s řízenou evolucí jako přímá linie na starém obraze.” (zdroj: IE, str. 164) ... “To nedokazuje, že řízená evoluce je pravdivá, ale pouze to, že model s rozvětvlujícím se stromem neodporuje fosilním nálezům. Přímá linie a rozvětvlující se strom jsou stejně shodné (nebo neshodné) s existencí (či neexistencí) buď předem určeného cíle nebo vrozeného řídicího mechanismu. Jinými slovy, i kdybychom věděli jistě, jak tento model vypadá, nestačilo by to samo o sobě k určení toho, zda je evoluce koně řízená. ... Ačkoli samotný fosilní model neodporuje řízené evoluci, zdá se, že nijak neodporuje ani ortogenezi – jestliže se jako ortogeneze bere přímá linie bez jakýchkoli vedlejších větví. Ale Simpson (pozn. RH: George Gaylord Simpson, americký paleontolog a jeden z budovatelů neodarwinismu) při kritice ortogeneze jasně řekl, že jde o víc než jen přímočarou evoluci. V sázce je jednak teorie o vnitřních silách či prostředcích. Je třeba dosadit nějaký mechanismus a neodarwinistům se nepodařilo přesvědčit většinu biologů, že ten jejich je nejlepší, ne-li jediný kandidát. Ale Simpson kritizoval ještě víc než jenom přímočarou evoluci a interní síly či rezervy. Zahnutím 'kosmických cílů' do teorie, na niž zaútočil, se pokusil zasadit ránu představě, že evoluce má tendenci sledovat nějaký předem určený plán. Jestliže je celá evoluce skutečně produktem přírodního výběru fungujícího na základě náhodných mutací, jak tvrdí neodarwinisté, bylo by možná správné tvrdit, že v tomto kosmickém smyslu je evoluce neřízená. Jestliže však jsou drsnokřídlec březový a Darwinovy pěnkavy nejlepšími důkazy přírodního výběru a čtyřkřídla moucha octomilka je nejlepším příkladem morfologické mutace, potom jsou neodarwinisté velice daleko od prokázání pravdivosti svého pojetí. Trpí naprostým nedostatkem důkazů. (zdroj: IE, str. 166) ... Podle názoru Charlese Darwina vylučuje proces evoluce přírodním výběrem plánovitě důsledky. Napsal o tom: 'Zdá se, že v různorodosti organismů i v dějích přírodního výběru není víc plánovitosti než ve směru, kterým vane vítr.' Darwin však plánovitost úplně nevyloučil, protože zákony přírody – včetně zákona přírodního výběru – by mohly být naplánovány jakýmsi nadpřirozeným činitelem. Věřil však, že přežití nejzdatnějších, jednajících podle náhodných odchylek, nebylo zákonitě řízeno, a proto nemůže přinášet plánovité výsledky. Napsal, že 'inklinuje k tomu dívat se na všechno jako na důsledek plánovitých zákonů, jejichž detaily, ať už špatné nebo dobré, jsou ponechány náhodě'. Darwinův názor, že evoluce není řízená, nevycházel z biologických důkazů. Přírodní výběr nebyl v té době ještě přímo pozorován a podstata a původ odchylek nebyly známy. Podle historika vědy Neala Gillespieho vyloučil Darwin řízenou evoluci a plánovité důsledky, neboť chtěl z vědy učinit základ materialistické filozofie. Protože Darwinův názor byl mnohem spíš filozofickou doktrínou než empirickým dokazováním, jeho úspěch nezávisel ani tak na hledání důkazů jako na vítězství ve válce ideí.” (zdroj: IE, str. 167) ... “Tendence používat materialistickou filozofii pod rouškou biologické vědy pokračuje. Oxfordský zoolog Richard Dawkins – tak dogmatický darwinista, jakého si jen lze představit – je výmluvným apoštolem toho, co nazývá 'slepým hodinářem'. ... “Názory Richarda Dawkinse na plánovitost u živých bytostí a na řízenou evoluci jsou jasně vyjádřeny v jeho knize *Blind Watchmaker* (Slepý hodinář), vydané roku 1986.” ... “Pro Paleyho byly živé bytosti ve své složitosti a přizpůsobivosti jako hodinky, proto argumentoval tím, že je musel někdo navrhnout. Pro Charlese Darwina a Richarda Dawkinse však živé bytosti pouze vypadají jako by je někdo navrhl. Ve skutečnosti Dawkins definuje biologii jako 'studium

komplikovaných věcí, které vypadají, jako by byly navrženy za nějakým účelem.' Jak Dawkins ví, že plánovitost u živých bytostí je pouze zdánlivá? Protože, jak říká, přírodní výběr vysvětluje všechny přizpůsobivé rysy živých bytostí a přírodní výběr není řízený. 'Přírodní výběr, slepý, nevědomý, automatický proces, který objevil Darwin a o němž my nyní víme, že je vysvětlením existence a zdánlivě logické formy veškerého života, nemá na mysli žádný účel ... je to slepý hodinář.' (zdroj: IE, str. 168) ... "Ačkoli podtitulek Dawkinsovy knihy zní: 'Proč důkazy evoluce odhalují svět bez plánu', dochází k tomu, že vlastně nakonec vyloučil plánovitost na filozofických základech. ... Aby mohl Dawkins vědecky dedukovat, musel by mít lepší důkaz než počítačové simulace (což je hlavní 'důkaz', který ve své knize používá). Potřeboval by skutečné důkazy na základě živých organismů. Jak jsme však viděli v předchozích kapitolách, skutečné důkazy na podporu Darwinovy teorie jsou překvapivě skromné. Vypadají ohromně pouze díky tomu, že jsou různými obhájci darwinistické evoluce velice přehnané a občas záměrně špatně interpretované. Pokud u živých organismů existuje něco, co je pouze zdánlivé, jsou to údajné 'důkazy', že přírodní výběr vysvětluje existenci a formu všeho živého. Proto je Dawkinsovo vyloučení plánovitosti a účelu filozofické, nikoli empirické." ... "Vyplývá to rovněž z motivace, která zjevně obsahuje filozofický základ. Jak Dawkins na začátku své knihy prohlašuje: 'Díky Darwinovi je možné být intelektuálně naplněným ateistou'. Koneckonců profesor Dawkins má právo hlásit se k ateismu. Má dokonce i právo učit ateismus intelektuálně naplňujícím. Ale ateismus není věda." ... "Není nic špatného na tom mít filozofické názory. Ty má každý člověk, ať už si to připouští nebo ne. Ve veřejném vzdělávání se však rozumně očekává, že filozofie bude jasně identifikována jako filozofie a nebude se skrývat pod pláštěm vědy." (zdroj: IE, str. 169) ... "Je zřejmé, že studenti biologie se pod pláštěm empirické vědy učí materialistickou filozofii. Ať si člověk myslí o materialistické filozofii cokoli, není pochyb, že využívá raději důkazy ke svému prospěchu, než aby byla dovozována s jejich pomocí. A proto je pro neodarwinisty tak důležité úsilí o revizi obrazu evoluce koně. Ačkoli se v ní objevují i vědecké části, tím skutečně důležitým je mýtus." (zdroj: IE, str. 171)

Tolik úryvky z knihy "ikony EVOLUCE, ikony evoluce versus vědecké důkazy" od molekulárního biologa Jonathana Wellse. Nejsem biolog. Nejsem vědec. Podle toho, co Wells v této knize napsal, vědecké důkazy nepotvrzují to, co je darwinisty, resp. neodarwinisty za důkazy evoluce vydáváno. Navíc Wells poukazuje na jejich neobjektivitu a tendenční interpretaci důkazů takovým způsobem, aby to vyhovovalo jejich víře v evoluci.

K Vaši otázce, zda jsem někdy viděl kruh genomu všech zvířat a rostlin, uvádím, že nikoliv. Vy jste jej viděl? Jak dokazuje pravdivost evoluce?

K otázkám a odpovím:

Otázka RH č. 1): Jak mohla vzniknout hmota z ničeho bez všemohoucího Stvořitele? (Pozn. RH: Mám tím na mysli, že pokud není Bůh, tak na začátku nebylo vůbec nic. Jak se tedy mohla hmota stvořit sama z ničeho?)

Odpověď JV: A co představa, že tu ta hmota byla nekonečně dlouho? Co když je pouze naše existence (naš lidský život) natolik omezující, že si jako lidé nedokážeme představit něco, co trvá nekonečně dlouho. A jedna otázka, která mě (byť jí mnoho věřících přejde s hlasitým odfouknutím) zajímá nejvíce. Kdo stvořil Stvořitele? Nebo on tu byl věčně? Nedá se stejný princip uplatnit na onu hmotu?

Reakce RH: Podle Vaši představy tedy existence hmoty nemá počátek? Jestliže nemá počátek, jak to, že má konec? Při dostatečně vysoké teplotě každá hmota shoří a promění se ve světelnou a tepelnou energii. Světlo a teplo však v hmotu neproměníte.

2 Petrův 3:7 Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí.

8 Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a 'tisíc let jako jeden den'.

9 Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.

10 Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud.

11 Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy,

12 kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žářem. (EB)

Kromě toho v hmotném světě nelze pozorovat mechanismus, kdy něco hmotného nemá počátek. Naopak je každodenní realitou koloběh, kdy se něco rodí, něco stárne, něco umírá. A to nemluvím pouze o organickém světě. Vědci mluví o zrození a smrti hvězd i celého vesmíru (např. tepelná smrt vesmíru v důsledku zvyšování entropie podle druhého termodynamického zákona – vyčerpání veškeré využitelné energie do odpadního tepla). Všechno hmotné ve vesmíru má počátek a konec a materiál, ze kterého jsou vyrobeny stavební prvky hmotného vesmíru – hmota, nemá počátek, ale má konec?

Boha nestvořil nikdo. Pokud by Ho někdo stvořil, pak by nebyl Bohem. Bůh o sobě říká, že je věčný a je Duch. Není tedy hmota, která musí mít nějaký počátek a tedy i Stvořitele. To, co lze o Bohu poznat, když člověk přemýšlí o světě kolem sebe je, že Bůh musí existovat (viz. také odpověď na otázku č. 21).

Římanům 1:18 Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu.

19 Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil.

20 Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.

21 Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. (EB)

Otázka RH č. 2): Jak se mohla hmota zorganizovat ve vesmír, ve kterém platí řád a zákony bez všemohoucího Organizátora a Zákonodárce?

Odpověď JV: Samotná podstata hmoty přeci neznamená, že byla „vyjmuta“ ze zákonů. Hmota složená z částic, zabírala určitý prostor a měla určitou hmotnost. Veškerý vesmír se vyvíjel v rámci fyzikálních zákonů. Samozřejmě se můžeme dostat k otázce „prvního hybatele“, ale opět : Musí nějaký být? A pokud musí, proč to musí být zrovna onen Bůh?

Reakce RH: Hmotný vesmír se tedy vyvíjel v rámci fyzikálních zákonů? Existence žádného zákona však není otázkou nahodilosti. Pak by to totiž nebyl zákon, ale byla by to nahodilost, která někdy platí, někdy neplatí, někdy je a někdy není, a to bez jakéhokoliv řádu. Každý zákon má svého zákonodárce. Zákon je produktem inteligentní mysli, která má příslušný plán, sleduje nějaký cíl, má moc jej prosadit a sankcionovat jeho porušení. Příklad: zákon gravitace. Díky zákonu gravitace je možný život na zemi. Člověk se nemusí obávat, že odletí do kosmu, kde není ochranná kyslíkatá atmosféra, bez které by se udusil, resp. zahynul působením smrtícího kosmického záření. Porušení zákona gravitace následuje sankce a nejvyšší sankcí je smrt. Každý fyzikální zákon plní nějaký účel, který umožňuje existenci vesmíru a inteligentního a morálního člověka ve vesmíru. Jestliže fyzikální zákony mají svůj inteligentní účel, jsou opakem evoluce, což je slepá, bezúčelná, neinteligentní náhoda. Jak tedy v rámci slepé, bezúčelné, neinteligentní, nahodilé evoluce mohou působit (a kde se tam vzaly) zákony, které

plní inteligentní účel a jejichž výsledek je při dostatečném poznání předvídatelný, nikoliv nahodilý? Jestliže je prvotní příčina nahodilá a bezúčelná, všechny následky, které musí být na kvalitativně nižší úrovni (příčina je vždy větší než následek) musí být nutně nahodilé a bezúčelné.

Existence Boha je nutnost, žádná jiná rozumná alternativa neexistuje. Buď můžete věřit, že vše stvořil inteligentní, všemohoucí Bůh, nebo že se všechno stvořilo samo slepou náhodou a z ničeho. Která víra je rozumnější? (více viz. odpověď na otázku č. 34).

Otázka RH č. 3): Jak mohl vzniknout první živý organismus bez živého Stvořitele?

Otázka RH č. 4): Jak mohl vzniknout tak složitý organizmus jakým je živý, inteligentní a morální člověk bez živého, inteligentního a morálního Boha?

Odpověď JV: Živý organismus se stále skládá ze stejné hmoty, ze stejných prvků jako i ostatní hmota v přírodě. Ale přiznávám, že definovat vznik života (přeměna neživé hmoty (jak jí nazýváme my) v živou) je něco co přesvědčivě neumím. Ale proč tuto mezeru důkazů nahrazovat představou Stvořitele? A opět. Kdo Stvořil živého Stvořitele? To samé se dle mého vztahuje i k otázce 4). Vysvětlení „morální člověk zde je, protože existuje morální Bůh“ mi nepřijde logické. Respektive jak tedy vysvětlíte že existuje morální Bůh?

Reakce RH: I mrtvý organismus se skládá ze stejné hmoty, ze stejných prvků jako i ostatní hmota v přírodě, ale žádným způsobem jej žádný vědec neoživí. To co oživuje tělo člověka je duch, kterého dává Bůh. Tělo bez ducha je mrtvé.

Jakubův 2:26 Jako je tedy tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků. (NBK)

Vědec dokáže připravit člověka o život, ale žádným způsobem nevrátí život mrtvému člověku. Co člověku? Ani nejjednodušší buňce! Původ života z neživé hmoty není důkazní mezera, ale oxymoron (protimluv). Neživá hmota nemůže vygenerovat život. Neexistuje pro to v přírodě žádný mechanismus.

Otázka, jak vysvětlit, že existuje živý a morální Bůh není správně položená. O člověku víme na 100 %, že má počátek, že je tedy následkem. Správná otázka proto je: Jak vysvětlit existenci následku, tedy živého a morálního člověka?

Existence živého, inteligentního, morálního Boha je nutností, protože je jedinou vysvětlitelnou vyšší adekvátní příčinou následku, kterým je živý, inteligentní, morální člověk (viz. též odpověď na otázku č. 21). Tou příčinou v žádném případě nemůže být neživá, neinteligentní a amorální evoluční náhoda, neboť to není vyšší adekvátní příčina existence živého, inteligentního, morálního člověka.

Bůh je dle Bible věčný a všemohoucí. Pravdivost Bible byla potvrzena vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých (viz. též odpověď na otázku č. 34).

K problémům morálky :

JV: Netvrdím, že evolucionista má určovat co je morální a co nemorální. Ale např. morální filosofové, myslitelé, ale jakýkoliv běžný člověk samozřejmě může. I když náš život nemá trvalou hodnotu (argumentují, že hodnotou je přežití druhu) a žádný cíl (argumentují, že cílem je přežít a rozmnožit se jako druh), to přeci neznamená, že všichni najednou přestaneme žít. I když jsme produktem slepé náhody, stále máme v našem životě bytostný zájem o určité věci (chcete-li vyhledáváme určité jistoty pro přežití). Máme jako druh bytostný zájem na pravdě, neboť je pro nás důležitá pro pocit bezpečí a udržování dohod, fungování jako celku. Stejně tak je v zájmu přežití nacházet morální a etické zákony které nám umožní přežít. Lidé jsou sice rozdílní, ale podstata jejich druhu se nemění. Všichni uvnitř chtějí žít, dýchat, přijímat potravu, rozmnožovat se. A pokud chtějí tyto potřeby naplnit, je v dnešním světě nutné udržovat vztahy s ostatními, stanovovat si zákony a morální standardy. Nevidím důvod

proč tyto zásady vylučovat, jenom kvůli tomu, že jsme produktem slepé náhody

Váš argument o „člověku který nevěří v Boha a myslí si, že jej nikdo nevidí, neslyší, bude lhát, pokud se mu to hodí....“ nedává smysl. To opravdu potřebujeme vyšší moc ,abychom dodržovali morální přikázání? Já tvrdím, že nepotřebujeme, ba naopak je zásadní, že si pro přežití a zajištění bezpečnosti a jistoty tyto zákony a normy vymýšlíme a aplikujeme sami. Jak jsem psal v reakci na článek. Skauti také nevěří v Boha(rozhodně ne všichni a rozhodně ne většina) a nebrání jím to v tom být morálně pevní a zásadoví.

RH: Jak může být hodnotou přežití lidského druhu? Koncept evoluce žádnou takovou hodnotu nezná. Až 99 % živočišných druhů v historii planety v průběhu evoluce vymřelo (zdroj: ANIMAL, str. 16). Další druhy vymírají, ale žádné nové kupodivu nevznikají. Přitom vznik nových druhů by člověk logicky očekával, pokud by evoluce byla pravdivá. Z hlediska evoluce jsou lidé pouze další druh určený na vymření s tím, že jejich místo zaujme jako dominantní druh ten, který se nejlépe adaptuje na nové podmínky. Možná to budou krysy. Je-li z hlediska evoluce cílem přežít a rozmnožit se jako druh, tak 99 % živočišných druhů v historii planety, které vymřely v průběhu evoluce tohoto cíle evidentně nedosáhlo, což ukazuje na to, že takový cíl je chymérou. Nehledě na to, že mluvit o cíli slepé evoluce je oxymóron (protimluv). Pokud se na člověka jako produkt evoluce díváte prizmatem fyzických potřeb, pak lze namítnout, že všichni živočichové v rámci druhu jsou rozdílní, ale podstata jejich druhu se nemění. Všichni uvnitř chtějí žít, dýchat, přijímat potravu, rozmnožovat se. A pokud chtějí tyto potřeby naplnit také musí udržovat vztahy s ostatními živočichy. Je-li evoluce pravdivá, tak je člověk pouze další živočich, tedy dalším nahodilým vedlejším produktem evoluce a jeho potřeby, zákony a morální standardy nejsou ničím výjimečné ve srovnání s jinými živočichy. Je člověk inteligentní? To jsou živočichové také. Komunikuje člověk? To živočichové také. Je člověk sociální tvor? Živočichové také. Má člověk pravidla pro koexistenci? I živočichové je mají. Na jedné louce najdete více živých organismů, než je lidí v ČR a všechny mezi sebou vycházejí tak, že je zde zachována rovnováha. Přitom se navzájem potřebují pro naplnění svých fyzických potřeb. Je zajímavé, že dokážou spolu vycházet a naplňovat své potřeby, aniž by se nenáviděli, aniž by chtěli jedni druhé vyvraždit, aniž by mezi sebou válčili. V tom se od nich lidé (jsou-li všichni produktem evoluce) i se všemi svými morálními pravidly liší. Nemyslíte? Kolik zla mají lidé na svědomí? Je-li člověk produktem evoluce, pak jsou lidské zákony a lidská morálka těmi nejúbožejšími, které existují v živočišné říši, protože nedokážou motivovat člověka, aby žil v rovnováze s ostatními, a tak předurčují člověka ke zkáze, neboť, jak ukazuje historická i každodenní zkušenost, člověk nechce žít v rovnováze ani s dalšími jedinci svého druhu a ani s ostatními živočichy, které se bez člověka dobře obejdou, ale bez kterých se člověk neobejde. Důvodem, proč člověk nechce žít v rovnováze s ostatními je sobectví člověka, kdy svoje potřeby a touhy, resp. potřeby a touhy svých blízkých nadřazuje potřebám všech ostatních. Chce je naplnit i na úkor ostatních. A tento život je jeho jediná šance. “Žiješ jen jednou!” “Jiní kradou, tak proč ne já?” “Jiní lžou, tak proč ne já?” “Jiní podvádějí své manželky/manžely, tak proč ne já?” “Jiní neplní své dohody, tak proč ne já?” Dejte jim jako morální evolucionista (což je také oxymóron), který věří, že člověk je produktem slepé, nahodilé, neinteligentní, iracionální, amorální evoluce jediný rozumný důvod, proč by to neměli dělat. Vždyť si tím naplní svoje fyzické potřeby, lidský druh tím nevyhyne, naopak, přežití a rozmnožení bude zajištěno. Proč by si to měli upírat? Proč by měli trpět? Proč by měli přinášet oběti? Proč by měli být altruisty a dávat přednost potřebám jiných, třeba i úplně neznámých lidí? Vždyť to odporuje jejich sobeckému genu, který je dle evoluční biologie (kterou káže m.j. i Richard Dawkins) nositelem starosti o přežití a vlastní reprodukci a jediným motorem evoluce (Richard Dawkins je rovněž autorem knihy “Sobecký gen” publikované v roce 1976). Existující altruistické chování lze dle evoluční biologie vysvětlit buďto tím, že je altruistické jen zdánlivě (pokrytecké), anebo příbuzností jedinců, kteří tak podporují reprodukci společných genů (já na bráchu,

brácha na mně). Fantastické! Stačí zapojit sobecký gen a lidský druh přežije. V dnešním světě jsou produkovány velké přebytky potravy, přesto obrovské množství lidí na zemi hladoví a nemají k dispozici nezávadnou vodu, zatímco pouze menší část lidstva si hoví v dostatku. Co se stane, pokud se naplní předpovědi o globálním suchu? Jaká pravidla pak uplatní evolucionističtí moralisté, aby se nevyvraždily miliony lidí, kteří budou chtít naplnit svoje nejzákladnější fyzické potřeby a kteří už nebudou mít co ztratit? Pokud jde o pocit bezpečí, tak ten si lidé spíše budují na lžích a sebeklamu, než na pravdě. Zaměstnavatel lže zaměstnanci, že má o něj zájem, ale jakmile najde někoho, kdo se mu hodí lépe pro jeho záměry, tak se zaměstnance zbaví. Manžel lže manželce, že ji miluje, ale ve skutečnosti ji podvádí. Doktor lže pacientovi o jeho zdravotním stavu. Politici lžou občanům, atd. Ve skutečnosti, mnozí lidé pravdu nesnesou. Pravdu o sobě, pravdu o tom, že se dopouštějí hříchů, pravdu o tom, že morálka pochází od Boha, kterému se jednoho dne budou zodpovídat za své nemorální jednání (hříchy), pokud nebudou činit pokání a nepřijmou Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele:

Jan 8:31 Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: "Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky.

32 Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými."

33 Odpověděli mu: "Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?"

34 Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu.

35 Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn.

36 Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni. (EB)

51 Amen, amen, pravím vám, kdo zachovává mé slovo, nezemře navěky."

52 Židé mu řekli: "Teď jsme poznali, že jsi posedlý! Umřel Abraham, stejně i proroci, a ty pravíš: Kdo zachovává mé slovo, neokusí smrti navěky."

53 Jsi snad větší, než náš otec Abraham, který umřel? Také proroci umřeli. Co ze sebe děláš?"

54 Ježíš odpověděl: "Kdybych oslavoval sám sebe, má sláva by nic nebyla. Mne oslavuje můj Otec, o němž vy říkáte, že je to váš Bůh.

55 Vy jste ho nepoznali, ale já ho znám. Kdybych řekl, že ho neznám, budu lhář jako vy. Ale znám ho a jeho slovo zachovávám.

56 Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se."

57 Židé mu řekli: "Ještě ti není padesát a viděl jsi Abrahama?"

58 Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem."

59 Tu se chopili kamenů a chtěli je po něm házet. Ježíš se však ukryl v zástupu a vyšel z chrámu. (EB)

Jak může být produkt slepé a amorální evoluce vůbec morální? Jak může být následek kvalitativně vyšší, než jeho příčina? Nemůže! Odporuje to principu kauzality. Člověk je morální bytost, protože jeho Božský Stvořitel a příčina je morální Bytost. Bůh pak motivuje člověka **svou láskou vůči člověku** (Bůh dal člověku život a poskytuje mu všechny podmínky proto, aby mohl žít na zemi, navíc Boží Syn Ježíš Kristus zemřel na kříži a tím vzal na sebe trest za hříchy těch lidí, kteří Ho přijmou za svého Pána a Spasitele – tito budou žít s Bohem věčně), **ale i bázní před Božím trestem** za hříchy, pokud z nich člověk nečiní pokání a nepřijal Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele:

Jan 3:16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.

17 Bůh totiž neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.

18 Kdo v něj věří, není souzen, ale kdo nevěří, je již odsouzen; neboť neuvěřil ve jméno jednorozenného Božího Syna.

19 A toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si více oblíbili tmu nežli světlo, protože jejich

skutky byly zlé.

20 Každý, kdo koná zlo, totiž nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. (NBK)

2 **Tesalonickým 1:4** Proto jsme na vás hrdi v církvích Božích, neboť vaše víra je vytrvalá v každém pronásledování a útisku, které snášíte:

5 to je předzvěst spravedlivého soudu Božího. Tak se stanete hodnými Božího království, pro něž trpíte.

6 A je spravedlivé, že Bůh všem, kteří vás utiskují, odplatí útlakem,

7 a vás utiskované spolu s námi vysvobodí, až se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly,

8 aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše.

9 Jejich trestem bude věčná záhuba 'daleko od Pána a slávy jeho moci',

10 až v onen den přijde, aby byl oslaven svým lidem a veleben těmi, kdo uvěřili; také vy jste uvěřili našemu svědectví.

11 Proto se stále za vás modlíme, aby vás náš Bůh učinil hodnými svého povolání a svou mocí přivedl k naplnění každé vaše dobré rozhodnutí a dílo víry.

12 Tak bude oslaveno jméno našeho Pána Ježíše ve vás a vy v něm podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. (EB)

Pokud jde o skautské hnutí, jeho začátky spadají do roku 1907 a jsou spojeny s britským generálem ve výslužbě Robertem Baden-Powell (dále jen B P), který byl člověkem věřícím v Boha a “povinnost k Bohu” je principem skautingu od doby jeho vzniku do dnešní doby, ačkoliv se aplikuje odlišně v různých zemích (zdroj: <http://en.wikipedia.org/wiki/Scouting>)

Zde jsou příklady skautských slibů:

Původní skautský slib jak jej napsal B P ve Scouting for Boys (Skauting pro chlapce): *Slibuji na svoji čest jak dovedu nejlépe, že budu: 1. Plnit mé povinnosti k Bohu a ke králi. 2. Pomáhat druhým v každé době. 3. Zachovávat skautský zákon.*

Slib Junáka – Svazu skautů a skautek (český skauting patří mezi nejsekularizovanější na světě): *Slibuji na svoji čest jak dovedu nejlépe: 1. sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době, 2. plnit povinnosti vlastní a zachovávat skautské zákony, 3. duší i tělem být připraven pomáhat vlasti a bližním. K tomu mi pomáhá Bůh!* (dobrovolná doložka)

Slib francouzského AGSE (jeden z pilířů křesťanského skautingu): *Na svoji čest se s milostí Boží zavazuji: 1. sloužit co nejlépe Bohu, Církvi, své vlasti a Evropě, 2. pomáhat svým bližním za všech okolností, 3. řídit se skautským zákonem.*

Stejný nebo velmi podobný slib mají i ostatní členové FSE, včetně v ČR působící Asociace skautů a skautek Evropy.

Slib slovenských skautů: *Sľubujem na svoju česť, že sa vynasnažím zo všetkých síl: plniť si povinnosti voči Bohu a vlasti, pomáhať v každom čase svojim bližným, dodržiavať skautský zákon. Tak mi Pán Boh pomáha!* (dobrovolná doložka)

Harcerský slib: *Jsem upřímně odhodlán celým svým životem: plnit službu Bohu i Polsku, ochotně pomáhat bližním a dodržovat harcerský zákon.*

Přísaha Boy Scouts of America: (Přisahám) Na svoji čest, že budu co nejlépe: Plnit mou povinnost vůči Bohu a mé vlasti; Dodržovat Skautský zákon; Pomáhat jiným lidem v každé době; Udržovat se fyzicky silným, mentálně bdělým a morálně čistým.

(zdroj:http://cs.scoutwiki.org/Skautsk%C3%BD_slib#Varianty_slib.C5.AF)

B P v roce 1912 napsal: “Velice blízce spojena se vzděláváním přichází důležitá otázka náboženství. ... vidíme způsob pomoci všem vnesením stejného principu do praxe, jaký je nyní užíván v jiných oblastech vzdělávání, totiž dát chlapce do kontaktu s jejich cílem, kterým je v tomto případě konání jejich povinnosti vůči Bohu skrze konání jejich povinnosti vůči svému bližnímu. Pomáháním jiným konáním každodenních dobrých skutků, zachraňováním těch, kdo jsou v nebezpečí, odvaha, sebe-disciplína, nesobeckost, ušlechtilost jsou osvojovány a rychle formují součást jejich charakteru. Tyto atributy charakteru spojené se správným studiem přírody, musí nutně pomoci přivést mladou duši do užšího duchovního kontaktu s Bohem.”

(zdroj: <http://www.inquiry.net/ideals/b-p/religion.htm>)

Jak je vidět, morální pevnost a zásadovost skautů nemá příčinu ve slepé, nahodilé, amorální evoluci (něco, takového odporuje principu kauzality), ale v člověku, který sám věřil v Boha a jeho snahou bylo pomoci mladým lidem najít užší duchovní vztah s Bohem včleněním principu povinnosti k Bohu do učení a praxe skautingu.

K problémům racionálního myšlení :

JV: A proč by ho evolucionista mít nemohl? Evolucionista žije ve světě, kde platí fyzikální zákony. Světlo se pohybuje určitou rychlostí, předměty jsou přitahovány ke gravitačnímu jádru určitou silou. Tyto zákony platí. Dají se kdykoliv vyjádřit pomocí matematiky (chcete-li dají se vyjádřit jakýmkoli logickým konceptem zabývajících se reálným světem). Stejně dva kameny budou k zemskému jádru přitahovány stejnou silou jak v Americe, tak v Japonsku. To, že jsme produktem slepé náhody, neznamená, že všechno kolem nás je irelevantní. Ba naopak. Platí spousta zákonů.

K Vaší poznámce o komunistech, maoistech. Je spousta společenských věd, které vysvětlují tyto události. Můžeme z hlediska psychologie vysvětlit proč tolik lidí následovalo Hitlera. Můžeme z hlediska sociologie a stavu společnosti zjistit, jak mohli Rudí Khmérové zabít tolik lidí v Kambodži. Můžeme z hlediska filosofie, historie a nevzdělanosti lidí vysvětlit proč komunisté zřídili pracovní tábory.)

Kdokoliv se zdravým rozumem (tedy ten který uznává zásady logiky (např. tak je definoval již Arisoteles) musí na základě faktů říct, že např. komunisté sice měli důvody proč terorizovali vlastní obyvatelstvo. Ale jejich důvody se neslučovaly s přežitím lidstva jako druhu a zajištěním základních potřeb lidí. Proto může kdokoliv logicky říct, že toto bylo nemorální, ne-etické a ano i špatné.

RH: Evolucionista žije v předvídatelném světě, protože v něm platí zákony, jehož příčinou je však nepředvídatelná, slepá, nahodilá, neinteligentní evoluce? Následek (svět) je vyšší, než jeho příčina (evoluce)? To je vyloučeno principem kauzality! Evoluce se žádnou logikou a ani zdravým rozumem neřídí. Proto je nahodilá a slepá. Jestliže je člověk následkem evoluce, také je produktem (nižším následkem) nahodilého a slepého vývoje (vyšší příčiny), který u něj nutně vylučuje zdravý rozum i logiku, jež postrádá i jeho vyšší příčina. Jednání komunistů (i těch kambodžských), či nacistů je příkladem zavádění evolučního principu “přežití nejschopnějších” do praxe. Starost o přežití a vlastní

reprodukcí je totiž (dle hlásné trouby evolucionistů R.D.) jediným motorem evoluce, jež postrádá zdravý rozum i logiku. Skutečně nechápu, co jim evolucionističtí moralisté mohou vyčítat. Jejich jednání nesměřovalo k vyhynutí lidského druhu, ale k přežití těch nejschopnějších, resp. všeho schopných.

K Zákonům:

JV: Ano hmota o určité hmotnosti má kolem sebe gravitační pole. Stejně jako má Země gravitační pole, které přitahuje kámen, tak má kámen vlastní gravitační pole, které přitahuje Zemi. Samozřejmě z hlediska porovnání hmotnosti je jasné (fyzikálně a logicky), co se stane, pokud tyto dvě tělesa (shluky hmot, chcete-li) přiblížíme. Nikdo s tím nepotřebuje nic dělat, a opět, proč musí existovat někdo, kdo by tento zákon vymyslel?

Jinak věřím, že duchovní zákony jsou racionálně odůvodněny. Stejně tak nevidím jediný důkaz o věčném životu (A mělo by přece být na věřících dokázat, že něco není, než, že něco je). Takže naopak, je na filosofech a VŠ profesorech, aby se snažili co nejvíce prohloubit kritické myšlení, racionalismus a logiku. Neboť je to smysluplnější, nežli svěřit veškerý svůj život do jakési vyšší moci. Racionalismus a logika totiž nijak nevylučují morální a etické držení zásad.

RH: I zákon musí mít svou adekvátní příčinu, která je vyšší, než je zákon (následek). Opět zde platí princip kauzality. Jedinou větší adekvátní příčinou pro existenci fyzikálních a duchovních zákonů, jakožto následků je Bůh. Lidé mohou tyto zákony pouze poznávat a respektovat nebo nerespektovat a nést s tím spojené sankce. Zatímco fyzikální zákony poznává člověk poznáváním světa, který Bůh stvořil a který Bůh reguluje fyzikálními zákony, duchovní zákony (morální zákony – to co je dobré a co je špatné - a sankce za jejich porušení) poznává člověk částečně na podkladě svědomí, které dal Bůh člověku a plně na podkladě Božího Slova, které Bůh zjevil lidem v Bibli a jehož pravdivost potvrdil vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých. Ježíš Kristus zemřel a vstal z mrtvých. On má v ruce klíč k věčnému životu. Tomu, kdo v něj věří a přijímá Ho za svého Pána a Spasitele, slibuje záchranu před trestem za jeho hříchy a věčný život, ostatním pak soud a trest za jejich hříchy (více viz. odpověď na otázku č. 34):

Jan 5:24 "Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřejde na soud, ale již přešel ze smrti do života.

25 Amen, amen, říkám vám: Přichází hodina, a již je [zde], kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kteří uslyší, budou žít.

26 Neboť jako má Otec život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě,

27 a dal mu také moc, aby konal soud, protože je Syn člověka.

28 Nedivte se tomu; vždyť přichází hodina, kdy všichni, kteří [jsou] v hrobech, uslyší jeho hlas

29 a vyjdou - ti, kdo konali dobro, [budou] vzkříšeni k životu, ale ti, kdo konali zlo, [budou] vzkříšeni k soudu. (NBK)

Skutky apoštolské 17:24 Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli,

25 ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní.

26 On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel.

27 Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko.

28 'Neboť' v něm žijeme, pohybujeme se, jsme', jak to říkají i někteří z vašich básníků: 'Vždyť jsme

jeho děti.'

29 Jsme-li tedy Božími dětmi, nemůžeme si myslet, že božstvo se podobá něčemu, co bylo vyrobeno ze zlata, stříbra nebo z kamene lidskou zručností a důmyslem.

30 Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu.

31 Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých." (EB)

Filozofové a profesori VŠ přicházejí a odcházejí. Rodí se a umírají. Nemají moc ani nad vlastním životem. Jsou pohřbeni a jejich hrob je tu s námi. Ježíš Kristus však zemřel a vstal z mrtvých. On je jediná cesta k pravdě a k věčnému životu s Bohem:

Jan 14:6 Ježíš mu odpověděl: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.

Nesvěřuje svou věčnost do filozofií těch, kdo jsou mrtví nebo jednou zemřou, ale svěťte ji Ježíšovi a on Vám odpustí Vaše hříchy a daruje Vám věčný život. Pak poznáte, že pouze ve světle pravdy Ježíšova Slova, Jeho smrti za naše hříchy a vzkříšení z mrtvých má racionalismus, logika a morálka, jakož i veškerý život člověka nějaký smysl. Pokud byste o to měl zájem, dejte mi prosím vědět, rád Vám pomůžu. Ježíš si totiž nepřeje, aby kdokoli zahynul proto posílá své následovníky, aby zvěštovali spásu dalším lidem:

2 Petrův 3:8 Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a 'tisíc let jako jeden den'.

9 Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.

10 Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. (EB)

Matouš 28:18 Ježíš přistoupil, promluvil k nim a řekl: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.

19 Proto jděte, dělejte učedníky ze všech národů; křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého

20 a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Amen. (NBK)

v Kristu

Robert Hodanko

09.01.2011